



SVĚTLO



TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

41. ČÍSLO / XXX. ROČNÍK

16 Kč • 0,86 €

16. ŘÍJNA 2022

Z obsahu:

Petr a Jan

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci na náměstí
Sv. Petra v Římě
22. června 2022
- strana 2 -

**Blahoslavený
Jakub Strzemię**
Libor Rösner
- strana 4 -

„Bože, jestli jsi,
dej mi světlo!“
P. Mieczysław
Piotrowski SJ
- strana 5 -

**Požehnání kaple Zjevení -
Capelinhy v Kocliřově**
- strana 8 -

Matka svaté Eucharistie
- strana 9 -

Nebe nad močály (15)
Četba na pokračování
- strana 11 -

**Vatikán:
Svět bez jaderných zbraní
je nutný a možný**
- strana 13 -



Požehnání kaple Zjevení - Capelinhy v Kocliřově (více na str. 8)

Petr a Jan

Katecheze papeže Františka při generální audienci na náměstí Sv. Petra v Římě 22. června 2022

Zeptal se ho potřetí: „Šimone, (synu) Janův, miluješ mě?“ Petr se zarmoutil, že se ho potřetí zeptal: „Miluješ mě?“, a odpověděl mu: „Pane, ty víš všechno – ty víš, že tě miluji!“ Ježíš mu řekl: „Pas moje ovce! Amen, amen, pravím ti: Dokud jsi byl mladší, sám ses přepásával a chodils, kam jsi chtěl. Ale až zestárneš, vztáhneš ruce, a jiný tě přepásá a povede, kam nechceš.“ (Jan 21,17–18)

Dobrý den, drazí bratři a sestry, a vítajte! Na naší cestě katechezemi o stáří dnes budeme rozjímat o rozhovoru, který vede zmrtvýchvstalý Ježíš s Petrem v závěru Jano-

va evangelia (21,15–23). Vzbuzuje v nás pohnutí, protože vyjevuje veškerou Ježíšovu lásku k jeho učedníkům a též vrcholnou lidskost jeho vztahu vůči nim, zejména pak k Petrovi. Je to vztah vlídný, avšak

nikoli strojený; je přímý, silný, svobodný, otevřený. Je to vztah mezi muži a v pravdě. Janovo evangelium, navýsost duchovní a vznešené, se tak uzavírá horoucí Ježíšovou prosbou o lásku a Petrovou nabídkou této lásky, které se zcela přirozeně vplétají do jejich rozpravy. Evangelista nás upozorňuje, že vydává svědectví o tom, co znamenal (srov. Jan 21,24), a že v něm je třeba hledat pravdu.

Můžeme si položit otázku: zda jsme schopni uchovat úroveň tohoto vztahu mezi Ježíšem a apoštoly v jeho natolik otevřeném, upřímném, přímém a lidsky reálném stylu? Jaký je náš vztah s Ježíšem? Je

Pokračování na str. 10

Eucharistie, Maria, oběť – tři slova charakterizující poselství tohoto čísla Světla, ale nejen to. Svým způsobem jsou jakýmsi celoživotním programem každého, kdo uvěřil ve Spasitele Ježíše Krista, v jeho Božství a v jeho vtělení do lůna Panny Marie.

Oběť... Celý náš pozemský život je více či méně prodchnut obětmi, a to již od dětských let. Vždyť, co všechno jsme nemohli mít, když jsme byli malými dětmi, které sice už ledacos chápaly, ale přece jen, když se nám nedostalo něco, co jsme moc chtěli, většinou jsme spustili pláč. Dnes již víme, že všechno člověk mít nemůže, ani dítě – a i když to v onom útlém věku nebylo možné pochopit, mnohokrát to byla velká oběť. Ale to je pro dospělého člověka málo. Ten již totiž velmi dobře zná hodnotu oběti a sebezáporu, zvláště jde-li o duchovní oblast života, kdy je naše oběť navázána na Pána Ježíše Krista, který tolik vytrpěl pro naši spásu a jehož výkupná oběť byla završena na kříži. Jak často však dospělý člověk zapomíná i na to, co je pro jeho duši a duchovní obnovu světa důležité a užitečné! Nemůže být proto překvapením, že z milosti Boží máme v zástupu svatých nespočet dětí, které nejenže naplno vnímaly Boží lásku k člověku a opětovaly ji, ale také byly ochotny pro zachování věrnosti Pánu Bohu obětovat i vlastní život. Opět se dostáváme ke sv. Marii Goretti. A také k jejímu vrahovi Alessandrovi, jenž jako celoživotní pokání za svůj

Editorial

hrozný čin přijal jakékoliv pokoreni cti Boží a za návrat všech zbloudilých duší. (str. 11–13) Bylo to velmi tvrdé pokání, jakkoliv opodstatněné; ale upřímné: Do jaké míry ochotně přijímáme udělená pokání za své hříchy my? I podle toho se dá poznat, zda plně chápeme podstatu hříchu a zda ho opravdu litujeme...

Ježíšova kalvárská oběť se zpřítomňuje při mši svaté. Obrovské tajemství a dar! Na jednu velmi důležitou skutečnost s tím spojenou nás upozorňuje krátká úvaha o přítomnosti Panny Marie na Kalvárii a u každého oltáře, kde se slaví mše svatá. (str. 9) Neboť jako byla přítomná u Ježíšova kříže a spolu s ním trpěla pro spásu lidí, tak se její oběť zpřítomňuje při slovech proměňování zároveň s obětí jejího Syna. Proto ve svatém přijímání i ji jistým způsobem přijímáme do svého života za svoji Matku, neboť nám byla skrze apoštola Jana takto dána svým Synem na kříži. Když se tedy po přijetí Těla Páně vždy zsvětíme Panně Marii, spolu s ní se pak klaníme eucharistickému Ježíši a s její pomocí jsme mnohem více otevření k dokonalé odevzdanosti Pánu.

S touto vírou se snadněji otevírají naše srdce i pro přijetí všech Božích milostí určených pro naše poslání ve světě, především pak pro to, abychom byli svědky

jeho lásky a díla spásy, které pro lidstvo vykonal. Podobně jako bl. Jakub Strzemie, jenž byl velkým ctitelem Eucharistie a Panny Marie. (str. 4–5) Lépe rovněž pochopíme význam modlitby a proč Bůh dopouští, aby modlitba nebyla vyslyšena hned, ale mnohdy až po velmi dlouhé době. Není to z jeho libovůle, nýbrž jako výchovný prostředek právě k tomu, aby člověk pochopil, kým je, kdo je Trojediný Bůh, co je opravdu důležité pro jeho život a spásu duše jeho i druhých lidí... (str. 3)

Zářným příkladem, jak nejvyšší dobrý Bůh pracuje s duší hledajícího člověka, který neustále argumentuje proti víře, je svědectví o obrácení Fully Horakové. (str. 5–8) Byla to právě usilovná modlitba, která změnila její životní filosofii od základu... A protože osvědčila svoji lásku k Pánu Bohu i v utrpení, můžeme dnes její mystické zážitky reflektovat ve světle Boží milosti. Měli bychom si také pamatovat varování, které Fulla ve svém nitru zaslechla před 2. světovou válkou: sami lidé si připravují katastrofy, neštěstí, nemoci..., avšak touží svoji vinu svěst na Boha. Ten ovšem koná pouze dobro. Oproti tomu „všechno, co je zlé, dělá člověk za pomoci satana, který je pozván, a tak mu ochotně pomáhá“. A zde je potřeba mnoha modliteb a obětí spravedlivých, spojených v Eucharistii s Pánem Ježíšem i s Pannou Marií. A to je i velká duchovní výzva pro každého z nás!

Daniel Dehner

Dříve než uslyšíš Ježíšova překvapivá podobenství, která ti mají dodat útěchy a posílit tvou víru v dobrotivost nebeského Otce, dovol Duchu Svatému, aby tě zavedl prvním liturgickým čtením na sinajskou poušť, kde ti chce názorně ukázat, jak těsná je souvislost mezi vytrvalým vyzváním Hospodina a úspěchem těch, kteří potřebují jeho pomoc. Máš se dnes přesvědčit, že Boží věc potřebuje nejen statečné bojovníky a horlivé pracovníky, ale také vytrvalé prosebníky. Modlitba má každé dobré dílo nejen předcházet, ale i stále provázet.

Zaráží tě, že Pán chce upevnit tvou víru příkladem bezcitného a bezbožného soudce? Není to poprvé, kdy se odvolává na běžnou lidskou zkušenost, aby posílil tvou důvěru: dočkáš-li se vyslyšení i u takového člověka, *ačkoliv je zlý*⁽¹⁾, jak bys mohl pochybovat o dobrotě nejlaskavějšího Otce?

Jestliže tě však Pán vyzývá k vytrvalé modlitbě, je to ze zcela jiného důvodu, než jaký vedl neodbytnou vdovu. Tvoji vytrvalou modlitbu nepotřebuje Bůh. Ježíš ti nechce prozradit, jak přimět Boha, aby se tě ujal. Modlitbu potřebuješ ty sám, aby sis živě uvědomil své postavení, abys měl na mysli onu scénu z pouště a pamatoval, kdo dává vítězství svým vyvoleným. Boha nikdy neumíš svým voláním, tím méně tím, že ho budeš obtěžovat. Bůh se neuzavírá do svého příbytku, aby měl ode všech pokoj. Kdyby si chtěl zachovat takový klid, nebyl by stvořil nic z toho, co bylo stvořeno.

Skutečnost je právě opačná. Nejen že člověka přivedl z nicoty k životu, ale sotva první z lidí vykročil svévolně na cestu neštěstí, ještě dříve, než si uvědomil, do čeho uvrhl sám sebe i svět, ještě dříve, než mohl pomyslet na lítost a odvážit se první prosby, Bůh sám se z vlastní vůle zaručil, že ho vysvobodí, a to za cenu lidského života Syna. Již na samém počátku lidských dějin Bůh ukázal, že jeho nejvlastnějším zájmem je *zjednat právo svým vyvoleným*.

Proč je tedy zapotřebí *stále se modlit a neochabovat*? Především proto, že tvoje modlitba je průkazným znamením, že patříš mezi Pánovy *vyvolené*. Modlitba není jen žádost o něco, co ti právě schází. Tvoje modlitba má svůj smysl v tom, že je to v prvé řadě rozhovor dítěte se svým Otcem. Když se modlíš, vyznáváš svou víru, že on je

Volání víry

*Zamyšlení nad liturgickými
texty dnešní neděle*

Bůh zjedná právo svým vyvoleným.

u tebe a ty jsi u něho. On tě tedy nejen stále vidí a slyší, on tě přímo prostupuje, vidí do nejmenších podrobností, kdo jsi, co máš a co ti schází, poznává přesně, čím jsi byl, i to, čím budeš. Nejsi mu neznámý, natož cizí. On je ten, kdo má největší, opravdu otcovský zájem o tvé nejvyšší dobro. Tvoje vytrvalá modlitba neslouží k tomu, aby dosáhla změny u Boha, nemodlíš se, aby přehodnotil svůj postoj k tobě a přece jen ti pomohl. U modlitby máš vytrvat proto, aby ses změnil ty sám a dozrál do té míry, že budeš schopen přijímat z Otcovy ruky s opravdovým užitekem všechny dary, které pro tebe od věčnosti připravil.

Svou vytrvalou pokornou modlitbou máš přesvědčit sám sebe, že jsi jeho dítě, že se mu zcela odevzdáváš, vracíš se ze svých bludných a bláhových úniků zpět do jeho otcovské náruče a podrobujete se jeho láskyplnému vedení. Tedy ne on, ale ty potřebuješ *ustavičně se modlit a nikdy nepřestávat*, protože jsi bez ustání vystaven pokušení zapomenat, že tě *ustavičně miluje a nikdy nepřestává*, že je u tebe, i když právě pociťuješ spíše něco opačného: že tě *obléhají všichni tvoji nepřátelé, obklíčují tě jako včely, chtějí tě spálit, jako se pálí trní, vrážejí do tebe, abys padl*⁽²⁾.

Ustavičná modlitba tě naučí přijímat i takové okolnosti, kdy se ti lidsky zdá, že tě Bůh opustil a zapomněl na tebe, chápat okolnosti jako příležitost opřít se vědomě jen o svou víru. Teprve tam, kde končí lidská naděje, můžeš *proti vší naději*⁽³⁾ osvědčit v důvěře pevnou víru, že *Hospodin je jediný, od koho ti může přijít pomoc*⁽⁴⁾.

Pokud je tvoje modlitba jen netrpělivým křikem, který chce Bohu vyčítat, že si tě přestal všimnout, nediv se, že otálí se svou pomocí. Jinak by ti potvrdil tvůj postoj, který se však neshoduje s jeho moudrostí a láskou. Vyslovuj mu svou modlitbou neochvějnou víru, že tě chová ve své náručí, i když *procházíš temnotou rokle*⁽⁵⁾.

Pros svého Pána, aby tě naučil modlitbě, která nikdy není netrpělivá a ani v nejmenším nezpochybňuje Otcovu dobrotu,

Liturgická čtení

1. čtení – Ex 17,8-13

Amalečané přitáhli a bojovali s Izraelem v Refidim. Mojžíš řekl Jozuovi: „Vyber si muže a zítra vyjdi bojovat s Amalečany, já se zatím postavím na vrchol pahorku s Boží holí v ruce.“ Jozue vykonal, co mu rozkázal Mojžíš, a bojoval s Amalečany. Mojžíš, Áron a Chur však vystoupili na vrchol pahorku. Když Mojžíš měl zdvižené ruce, vítězili Izraelité. Když ruce spouštěl, vítězili Amalečané. Ruce Mojžíšovy se však unavily; vzali tedy kámen, položili pod něho a on se na něj posadil. Áron a Chur podpírali jeho ruce, každý z jedné strany, takže jeho ruce zůstaly pevné až do západu slunce. Jozue porazil ostrím meče Amalečany a jejich válečné sbory.

2. čtení – 2 Tim 3,14-4,2

Milovaný! Drž se toho, čemu ses naučil a co jsi přijal jako jisté. Víš přece, od koho ses tomu naučil! Od dětství znáš svatá Pisma; ta tě mohou naučit moudrosti, abys dosáhl spásy vírou v Krista Ježíše. Všechno, co je v nich napsáno,

Dokončení na str. 12

spravedlnost a moc. Pánova závěrečná otázka, zda *Syn člověka najde víru, až přijde*, je pak spíše smutným proroctvím než otázkou. Jen s pokornou a vytrvalou modlitbou obstojíš v době zkoušky, o které sám Pán předpověděl, že *mnozí se pohorší, budou zrazovat jeden druhého a jedni druhého budou nenávidět*. To vše je důsledek smutného stavu, že *u mnohých uhasne láska*⁽⁶⁾. Aby u tebe neuhaslá láska ani víra, *drž se toho, co je napsáno a Bohem vdechnuto a co jsi přijal jako jisté*. Modli se vytrvale nejen za sebe, ale i za Církev, která musí ustavičně bojovat s Amalečany, dokonce i ve vlastních řadách. Vyprošuj jí jako Mojžíš sílu Ducha Svatého, aby *hlásala vhod či nevhod, usvědčovala, zakazovala i povzbuzovala s všestrannou trpělivostí*. K tomu je zapotřebí také mnoho rukou, které se zvedají k nebi a *zůstávají pevné až do západu slunce*.

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ srov. Mt 7,11; ⁽²⁾ srov. Ž 118,10-13;

⁽³⁾ srov. Řím 4,18; ⁽⁴⁾ srov. Ž 121,2.5;

⁽⁵⁾ srov. Ž 23,4; ⁽⁶⁾ srov. Mt 24,10-13.

Blahoslavený Jakub Strzemie

Příjmení tohoto blahoslaveného znamená „trmen“ a vychází z erbu šlechtického rodu, jehož byl příslušníkem, z erbu, na němž byl trmen vyobrazen. Někdy přízvisko Strzemie nahrazuje jeho latinská podoba „Strepa“. „Byl to muž velkých ctností, známý svou zbožností a prostým životem, který mohl být vzorem pro každého,“ napsal po Jakobově smrti jeden kronikář.

Narodil se v roce 1340 na území dnešní krakovské arcidiecéze, časem ale jeho rodina přesídlila do Volodymyru na Volyni. Vírou žil odmala a toužil, aby měli podobné smýšlení i druzí. Proto vstoupil do řádu menších bratří sv. Františka, kde se mu nabízel možnost hlásat Krista právě na Volyni a v Haliči, tj. na územích, která k Polsku připojil král Kazimír III. Veliký (1310–1370).

Podle některých zdrojů studoval v Římě a po návratu se patrně stal představeným minoritského konventu v Krakově. Později se dostal do lvovského kláštera sv. Kříže, kde mezi lety 1385–1388 působil v postavení kvardiána. Ze své po-



Blahoslavený Jakub Strzemie

zice mohl P. Jakub úspěšně zprostředkovat smíření mezi lvovským arcibiskupem Bernhardem a městskou radou, kdy městu z Bernhardovy strany hrozily církevní tresty. O Jakobových schopnostech hovoří i skutečnost, že jej Svatý stolec jmenoval inkvizitorem pro Rus ve věcech víry. Zapomeňme přitom na povšechně rozšířené hrůzostrašné zkazky o zlých inkvizitorech vyžívajících se v mučení a hromadném pálení těch, co projevili svobodný názor. Nebyla to pravda ani v Jakobově případě a v naprosté většině ani v jiných případech napříč celým kontinentem.

V roce 1375 byl páter Strzemie zvolen hlavou lvovského *Společenství bratří putujících pro Krista*, sdružujícího minority a dominikány a zaměřujícího se na evangelizaci Rusi a Moldávie. Nevedl toto společenství odněkud z ústraní, ale neúnavně procházel i zapadlými kouty Volyně, Haliče či Valaška.

Církevním oceněním Jakobových schopností je jeho jmenování arcibiskupem Haliče – pallium mu v roce 1391 udělil papež Bonifác IX. V pověřovací listině vychválil jeho apoštolskou horlivost, učinnost, mravní čistotu, ušlechtilost a organizační schopnosti i ve světských záležitostech. Biskupské svěcení Jakub přijal o rok později v Tarnowě. Svým způsobem se jednalo o nevšední záležitost – haličská arcidiecéze, založená v roce 1367, nejenže neměla vytyčené hranice, ale nedisponovala ani katedrálou, arcibiskupskou rezidencí, ba ani dostatečným počtem duchovenstva. Arcibiskup Jakub tedy začínal takřkajíc na zelené louce.

Za své sídlo si vyvolil minoritský klášter ve Lvově, a to menší dřevěný domek v jeho prostorách. Další náležitostí, která novému arcibiskupovi chyběla, byla kapitula a nějaký lidsky početnější, dobře fungující sekretariát. Vše zvládal sám s jedním či dvěma pomocníky zastávajícími funkce kancléře a oficiála. O nejzávažnějších otázkách se radil s představenými kláš-



terů a osvědčenými moudrými kněžími. Ke konci života si k sobě ještě přibral pomocného biskupa Zbigniewa z Łapanowa.

V roce 1406 svolal synodu, na níž chtěl mj. řešit otázku přenesení sídla arcidiecéze z Haliče do Lvova natrvalo. K tomu zamýšlel probrat a poté realizovat i jiné náležitosti, týkající se organizačních struktur. Nestihl to však již uskutečnit – zemřel. Co však ještě stihl, bylo zahájení reorganizace arcidiecéze.

Jako prve „prošlapal nejdny opánky“ při apoštolském působení, tak nyní se zaměřil na působení pastorační. Zakládal nové farnosti, uváděl do nich první faráře. Stavěl nové kláštery a kostely, ten nejdůležitější – katedrálu – vysvětil roku 1404. Ve Lvově se postaral rovněž o výstavbu špitálu, jehož součástí byl i útulek pro lidi bez domova a pokoje pro ubytování poutníků. Jako řada jiných světců pečoval o chudé a dával jim ze svého. Podporoval také žebřavé řády, tj. dominikány a menší bratry, a chránil je před diecézními kněžími, kteří jim často zabraňovali evangelizovat ve svých farnostech.

Ani jako vysoce postavený prelát neuhnul páter Jakub ze svých zásad menšího bratra sv. Františka a vedl skromný život pokorného řeholníka, nikam se nederoucího, zato však plného horlivosti pro Boží věc. Nejen proto si ho za svého rádce vybral královský pár Vladislav II. Jagellonský a sv. Hedvika z Anjou, nejen proto ho milovali obyčejní lidé, jichž se zastával a pomáhal jim.

Blahoslavený Jakub Strzemię byl velkým ctitelem Eucharistie, šířil úctu k ní, např. i zavedením celodenních adorací u lvovských dominikánů, a jako správný Polák byl i ctitelem Panny Marie. Jednou se modlil těmito slovy: „Ukaž se mi jako Matka.“ Než se nadál, zjevila se před ním Nejsvětější Panna s Dítětem Ježíšem v náručí. „Máš Matku a Syna,“ řekla mu. Tato scéna je vyobrazena na jedné jeho biskupské pečeti, lze tedy důvodně předpokládat, že se skutečně stala.

Do své závěti napsal přání, aby její vykonavatelé prodali všechny liturgické předměty, jež mu věnoval polský královský pár, a utržené peníze rozdali chudým. Dojít k tomu mohlo po 20. říjnu 1409, kdy si Jakuba povolal Pán k sobě. Nic jiného neměl. Dokonce i oděv, který nosil pod liturgickým rouchem, měl rozedraný.

K hrobu zesnulého arcibiskupa do minoritského chrámu ve Lvově přicházelo velké množství věřících. Nemálo z nich u něj obdrželo nějakou milost nebo se u něj dočkalo přímo zázraku. Díky tomu se Jakubův kult začal rychle šířit. Ještě větší ohlas si Jakub Strzemię vydobyl, když v roce 1527 odtáhli od města s nepořízenou Tataři. Lvovští záchranu svých domovů připisovali jeho přimluvě.

Časem však Jakubův kult zeslábl, a sice do té míry, že se dokonce i zapomnělo na to, kde je pochován. Jeho hrob se podařilo najít až díky náhodě v listopadu roku 1619. V rakvi tehdy spatřili muže v minoritském hábitu s biskupskými insigniemi. Na novém místě pohřbení se znovu začaly dít zázraky. Díky tomu se Jakubův kult okamžitě obnovil a brzy nabyl někdejší intenzity, až byl v roce 1777 zahájen jeho beatifikační proces. V roce 1790 Svatý otec Pius VI. prohlásil Jakuba za blahoslaveného. Čtyři roky předtím byly jeho tělesné pozůstatky přeneseny do lvovské katedrály, odkud byly poté, co se Lvov stal součástí Sovětského svazu, přemístěny do tarnowské katedrály. V roce 1966 putovaly znovu, a sice do katedrály v Lubaczowě. Zatím poslední pouť absolvovaly 5. prosince 2009, kdy se vrátily zpět do Lvova, konkrétně do katedrály Nanebevzetí Panny Marie.

Jakubova liturgická památka připadá na 21. říjen. Bývá vzýván při bolestech hlavy – na památku toho, že když se jeho mitra přikládala k lidem trpícím bolestí hlavy, okamžitě jejich problém zmizel.

„Bože, jestli jsi, dej mi světlo!“

Fulla, stojíc před obrazem Matky Boží Čenstochovské, dala Marii ultimátum: „Pokud do tří měsíců – prostě, bez nějakých zázraků, otřesů, mimořádností – získám víru a vnitřní pocit Boha – slibuji do smrti službu nebi.“

Fulla (Štěpánka) Horaková se narodila v roce 1909 Tarnopolu, vychovávali ji ve Lvově. Její babička i dědeček pocházeli z Čech, ale byli velikými polskými patrioty, stejně jako zbytek rodiny. Fullini bratři, Tadeáš a Marian, dali za svobodu Polska život v boji s bolševiky v roce 1920.

Fulla Horaková studovala ve Lvově filosofii a na konzervatoři hudbu. Již na začátku studií odmítla tradiční víru a přestala věřit v existenci Boha. V jednom z dopisů z té doby napsala: „Cítím takový chlad v srdci, jako bych v prsou měla kus ledu, a zároveň mnou zmitá pálivý hlad po nekonečnosti (...). A nad vším tím palčivý nepochopitelný smutek, a prožívanou Věčnost.“

Neohroženě hledala pravdu

Pod slupkou nevíry a vzpoury v sobě Fulla nosila nenasycenou touhu po Bohu. V prvních letech studií dívka velmi těžce onemocněla a byla blízko smrti. Ten zážitek jí ale nepomohl – jak přiznala – „roztrhnout závěs, který mě dělil od Boha“.

Po uzdravení ji zcela ovládlo studium hudby, poslouchání jazzové hudby v kavárnách a barech, chození do kina, do divadla, vycházky na pláže či do hor.

Tyto aktivity však Fulla nepřinášely žádný vnitřní klid. Viděla, jak její vrstevníci hledají lásku, a divila se, že člověk plný chyb získává celé srdce druhého člověka. Napsala: „Co tím získali? Krátké, méně nebo více silné pobláznění, hodně starostí, útrap a vždycky rozčarování. Nemohla jsem pochopit, proč nezničení prožitkem začínají stále nanovo, drobnice stále na jiné city to svoje jediné bohatství: srdce.“

Muži plní dobré vůle se pokoušeli dobyt Fullino srdce, ale jí se jejich city zdály být – jak sama napsala, „parodii toho, na co jsem úpěnlivě čekala. (...) To nemohl být člověk! Třebas nejdokonalejší, jen málo vyžaduje od druhého.“ Dívka celým srdcem toužila poznat pravdu a prožít nekonečnou lásku, jejíž existenci pocítovala, ačkoliv nevěřila v Boha.

V touze po duchovnu se Fulla začala zúčastňovat spiritistických seancí. Rychle se ale těchto praktik vzdala, když pochopila, že „takovéto pokusy jsou jenom bloudění jakousi temnou, slepou uličkou, která nikam nevede“. Mezi jejími kamarádkami chodícími do kostela byly také, jejichž každodenní život byl vzdálen zásadám katolické morálky. Fulla se řečnický ptala: „K čemu je to podlé, bázlivé přetvařování? K čemu je ukrývat se za nějakým zdáním a formou? Před kým? Pro koho?“



Fulla Horaková

Dívka neviděla smysl života, a proto se jí začaly vtírat myšlenky na sebevraždu. Napsala: „Pamatuji také svůj chytrý propočít: Jestliže »tam« je pouhé »nic« – tedy se o tom ani tak nedozvím. A kdyby bylo skutečně nějaké »Všechno« – nebudu už mít pochybnosti. Konečně se dozvím pravdu!“

Přelomová událost

V březnu roku 1935 Fulla uslyšela o zázračném uzdravení, k němuž mělo dojít před obrazem Matky Boží na Jasně Hoře.

Napadlo ji, že ačkoliv je nevěřící, i tak se vypraví do chrámu a poprosí o světlo pro duši. Stojíc před obrazem Matky Boží Jasnohorské byla „překvapena naprostým nedostatkem vzrušení“. A tehdy ve svém srdci Fulla položila před Marii ultimátum: „Pokud do tří měsíců – prostě, bez žádných zázraků, otřesů, mimořádností – získám víru a vnitřní pocit v Boha – slibuji do smrti službu nebi.“ Zároveň se rozhodla po tři měsíce se modlit modlitbu *Pamatuj, ó nejdobrotivější Panno Maria*, a dělat všechno, co odpovídá předpisům katolické církve.

Po návratu z Čenstochové do Lvova šla Fulla ke zpovědi. Upřímně vyznala hříchy a knězi řekla, že nemá víru. Přesto ji kněz vybídl, aby přijala svaté přijímání. Po tři měsíce mladá žena horlivě naplňovala svoje závazky dané Marii, ale v jejím životě se nic nezměnilo. Takto vyličila stav svého ducha: „Stála jsem pořád před prázdnou, obtížená otázkami a záhadami... Se znechucením jsem se už ani nepokoušela je formulovat. K čemu? Vždyť nikdo nespěchá s odpovědí.“ Fulla byla zničená, ale nepřestala se denně modlit krátkou modlitbu, kterou ji doporučil její zpovědník: „Bože, jestliže jsi, dej mi světlo!“



10. srpen roku 1935 byl přelomovým datem ve Fullině životě. Toho dne byla ateistka na přátelském setkání, v jehož průběhu jedna z žen vypověděla, že prosila o pomoc Matku Boží na Jasně Hoře a že byla vyslyšena. Když to Fulla usly-

šela, prudce na to zareagovala tvrzením, že Matka Boží neexistuje a že to byla jenom obyčejná souhra náhod. V průběhu dramatické diskuse zdůvodňovala, proč je nevěřící. Cítila, že má intelektuální převahu nad účastníky setkání. Teprve na závěr diskuse, když si Fulla byla jistá, že už všechny přesvědčila o své pravdě, žena, které se dostalo milosti na Jasně Hoře, se k ní obrátila se slovy: „Bože! Jak jste nešťastná, že nevěříte.“ Tato slova přeplněná lítostí, soucitem a vnitřní silou víry se Fully dotkla tak silně, že vybuchla prudkým pláčem. „Plakal ve mně každý nerv,“ napsala, „každá částička mé jistoty se ve mně trásla ubohostí, které jsem nerozuměla. (...) Ztratilo se všechno kolem mne – a zůstal jenom ten nezadržitelný, rozdírající pláč.“

Během tohoto očišťujícího pláče dámy shromážděné v salónu spatřily nad Fullinou hlavou tajemné světlo. Ale ona byla následně přesvědčena, že ji potkalo velké ponížení. Utekla do pokoje, lehla si na gauč a pokoušela se zvládnout emoce. V jednu chvíli pocítila, jak jejím tělem protéká silný, horký proud. Ty z vnějšku pocházející vlny tepla s sebou nesly hluboký pokoj a radost.

Když se Fulla vrátila domů, tak než se uložila ke spánku, řekla jako vždycky: „Bože, jestli jsi, dej mi světlo!“, a opět plakala. Napadlo ji, že je to počátek hysterie, znovu ale pocítila z vnějšku přicházející podivnou vlnu tepla a štěstí. Povšimla si také jakési stojící postavy. Pochopila, že to je duše zemřelého člověka, který ji prosí o modlitbu. Od té chvíle Fulla získala jistotu víry v posmrtný život a v existenci Pána Boha.

Setkání se svatými

Po třech dnech modlitby za duši, která se jí zjevila, Fulla v modlitbě pocítila, že ji obklopuje aura pokoje a štěstí. Ve svém pokoji spatřila výjimečně krásnou, mladou řeholnici, která se na ni pěkně usmívala a řekla, že znovu přijde příští sobotu. Fulla vnímala tajemný záblesk, lásku a pokoj vyzařující od řeholnice, která jak se nečekaně objevila, tak se zase ztratila. Během následujícího zjevení se ukázalo, že ta sestra je sv. Magdalena Sofie Baratová (zemřela roku 1865 v Paříži), zakladatelka řeholní kongregace Sacré Coeur. To ji a kardinála Merciera (zemřel roku

1926 v Bruselu) vybídl Pán Ježíš, aby Fullu doprovázeli na cestách víry. Později ženu navštěvovali ještě další svatí: Štěpán, Mikuláš, Ondřej Bobola, Jan Bosco, Jan Vianney, Kateřina Emmerichová, Terezie od Dítěte Ježíše, Pier Gorgio Frassati, Johanka z Arku. Tito svatí se Fulle zjevili velice realistickým způsobem. Tyto



Jedna z osob zjevujících se Fulle byl bl. Pier Giorgio Frassati

hmatatelné prožitky nadpřirozeného rozměru skutečnosti ženu zcela proměnily. Pochopila, že jediným smyslem jejího života je dozrávání ke sjednocení se s Bohem v lásce, pokoře a naprosté poslušnosti jeho vůle.

Svatá Magdalena Baratová žádala, aby Fulla zapisovala všechno, co jí bude předáváno. Při zapisování se tužka, kterou měla mystička v ruce, sama pohybovala po papíře. Během jednoho z prvních setkání sv. Magdalena říkala toto: „Chci do tvé duše vnést pokoj a ticho. Miluj mě vždycky stejně. Jsem stvořením Božím. Na první místo dávej Boha, Syna a Matku Nejsvětější, je dobré vždycky žít s Bohem a jemu odevzdávat všechny starosti. Chci ti pomoci připravit se na zpověď.“

Svatá Magdalena se postarala, aby Fulla správně přijala svátost pokání. Dřívější ateistka s velkou lítostí vyznala Ježíšovi přítomnému v této svátosti svoji zatvrzelost v nevěře a vzpuru proti Pánu Bohu i horlivé odebírání víry druhým. Během zpovědi Fulla celým srdcem přilnula ke Kristu a přijala dar jeho nekonečného milosrdenství. To byl pro ni zážitek veliké radosti duchovního zmrtvýchvstání. Dalšího dne se účastnila mše svaté a s hlubokou vírou a láskou přijala do svého srdce Ježíše ve svatém přijímání. Během důležitých činění Fulla poprvé prožila extázi lásky k Ježíšovi. Takto ji vylíčila: „Láska, jakou jsem tehdy k němu pocítila, se nedá s ničím srovnat. Už jsem neměla tělo ani duši, byla jsem jenom srdcem, a cítila jsem, jak jeho Nejsvětější Srdce zahrnuje srdce moje.“ Od toho dne se nemožnost přijetí Ježíše ve svatém přijímání stala pro mystičku duchovní torturou. Modlila se neustále, setrvala srdcem při Pánu Ježíši a snažila se nejrůznějšími způsoby pomáhat lidem.

Svatá Magdalena varovala Fullu, aby nemilovala stvoření více než Boha. Dala jí také konkrétní pokyny: „Každý svatý den se musí posvěcovat mší svatou a dobrými skutky. Vážít si veškeré péče rodičů o tebe. Nezabíjet ve své ani v cizí duši dobrá vnučnutí. Nečistým hříchům se vyhýbat v myšlení, v řeči i ve skutcích. Nekřivdit chudým. Nemluvit o nikom špatně. Nepěstovat žádnou žádostivost. Postit se pro Pána v pátky a jiné postní dny. Za všechny hříchy, k nimž došlo, konat pokání na tomto světě, aby se v těžkých chvílích nezařadilo.“

Svatá Magdalena Fullu poučovala o tom, jak velice Pán Bůh toleruje svobodnou vůli člověka: „Ani Bůh, ani nikdo jiný nemůže odebrat svobodnou vůli člověku. (...) Pamatuj, že dokonce ani Bůh – a tím víc svatý – nemůže vnutit člověku svoji vůli. Všechno musí ve tvém srdci vykristalizovat a dozrát... Síla se čerpá v Ježíšově Srdci... Když jde o pozemské záležitosti, člověk nemůže být pyšný a sebejistý, ale jde-li o věci svaté, je třeba mířit vysoko – velmi vysoko a mít nejvyšší aspirace.“

Nejdůležitější úkol

Po mnoha letech duchovní pouště a zármutku, hledání smyslu života byla Fulla opojená tím vším, co ji potkalo.

Uvědomila si, že veškeré duchovní sladkosti se nemají stát cílem, ale pouze posilou a pomocí na cestě vedoucí ke sjednocení s Bohem. Pochopila, že musí v sobě hubit dychtění po vnitřních prožitcích a přijmout pro sebe vnější disciplínu, nedovolujíc si sebemenší ústupky. Za nejvýznamnější úkol považovala milovat Pána Boha celým srdcem. Přišla na to, že k lidem je třeba přicházet s dobrotou a s radostí, bez očekávání vděčnosti, poskytovat jim rady i pomoc, uhlazovat spory, tlumit zármutek a vzdalovat zoufalství. Fulla rovněž pochopila, jak důležité je řádné plnění vlastních povinností, prohlubování odborných znalostí, pečlivost, ale také péče o zdraví, dostatek spánku, správná výživa i zábava. Pochopila, že Pánu Bohu je třeba odevzdávat všechno, každou myšlenku i každou práci. Je třeba modlit se prací a bojovat s protivenskými, pamatovat, že Pán Bůh nás zná a všechno vidí. Je třeba milovat ho celým srdcem a cítit se jeho dítětem.

Svatá Magdalena také Fulle doporučila, aby prosila Boha o pokoru a dětskou důvěru: „Kdo z milosti Boží přijme pokoru, toho Bůh povznes k velikosti. (...) Jdi radostně, ať se stane cokoliv. Pamatuj, že nejsi sama, že Někdo o tebe pečuje, Někdo, kdo může víc teď, než když byl na zemi. Příliš často zapomináš, že žiješ ještě na světě. Nepohrdej lidským přátelstvím.“



Před obrazem Matky Boží Jasnohorské Fulla smlouvala s Marií o milost víry



Sv. Magdalena Sofie Baratová

Ponechávej mimo sebe všechno, co může stvořit hřích. (...) Čti dobrou literaturu, nejenom náboženskou. Filosofie k ničemu nevede. (...) Zbavuj se vad: jazyka rozumování, neužitečné chvály, lenivosti ducha, lhostejnosti a vnučování některých vlastních názorů bližním. Ničeho se neboj, kromě hříchu. Udržuj duši v radosti a tichu. Miluj, a láskou prozařuj každou práci. (...) Nejprospěšnějším umrtvováním je dobrovolné a systematické zbavování se vlastních chyb. Bohu je nejmilejší člověk čistý a radostný, který přináší pokoj a slunečné ticho do duší bližních.“

Fulla pochopila, že Pán Ježíš touží, abychom jiným nic nevnucovali, pouze žili jeho evangelium, předávajíc ho druhým, konajíc dobro a rozšiřujíc jeho milost.

Od března roku 1937 každý první pátek v měsíci Fulla po návratu ze mše svaté upadala do extáze.

Přiznala: „Páteční extáze se od dřívějších lišily tím, že jsem po nich upadala do hlubokého spánku a budila se teprve večer. (...) Duše se nechce vrátit do každodennosti, tak zbytečné a šedivé, poté co prožila plnost, do níž se předtím zanořovala. Po každé takové páteční extázi se cítím duchovně jako nově nabitý akumulátor.“

Během pátečních extází dostávala Fulla proroctví „o významné roli Polska v boji o království Boží na zemi a o jeho světlé budoucnosti, pokud, v poslušnosti

Požehnání kaple Zjevení – Capelinhy v Koclířově

Božích vnučnutí, si vybere cestu synů světla“. Předpovědi hovořily o posledním vítězství světla nad temnotou.

Během jednoho setkání ji sv. Magdalena sdělila, že při cestě za Ježíšem musí být připravena nést kříž utrpení: „Tvou zbraní, silou a právem bude kříž! Láska bude tvým štěstím, zdravím a zářícím příkladem pro bližní. Pokora bude tvým posledním pochopením nejhlubší Ježíšovy moudrosti. To všechno dohromady posílí tvůj rozum, vůli a úsilí k práci Boží, vzbudí lítost nad veškerou lidskou nouzí a vytvoří pocit svatě spravedlnosti.“

Prožití krize

Během jedné z extází před 2. světovou válkou uslyšela Fulla tato slova: „Svět si na sebe připravuje stále strašnější a hroznější muka. Svět – tedy lidé – a ti, kteří připravují sami sobě katastrofy, neštěstí i nemoci, touží vinu svěst na Boha. Bůh koná pouze dobro. Všechno, co je zlé, dělá člověk za pomoci satana, který je pozván, a tak mu ochotně pomáhá. Proto se modli, aby všechna slova Pánem Ježíšem vyřčená ubozí, zmatení lidé konečně pochopili a opakovali. Hrabou se v ledačems, hledají, často dřepí nad naprostou hloupostí, hlupákem vymyšlenou. A nevědí, ubožáci, že pochopením Ježíšových slov by obrodili sebe i celý svět! K čemu vůle a rozum tak stíněný vašimi hříchy, že tak vzdorně odmítáte Boží království?“

Když začala 2. světová válka a ruská vojska obsadila Lvov, Fulla dál učila na gymnáziu a zapojila se do podzemního hnutí odporu. Bydlela spolu se svou sestrou Sofií. Se svolením arcibiskupa Boleslava Twardowského byla v jejich bytě přechovávána Nejsvětější svátost, která se tajně dostávala odsouzeným na smrt a uvězněným. Činnost Fully a její sestry byla odhalena, obě byly uvězněny a odsouzeny na 10 let do gulagu – tábora nevolnické práce v nelidských sibiřských podmínkách. Polky nesly kříž obrovského utrpení s velkou ctí, sjednocovaly se s Ježíšem v jeho utrpení za spásu největších hříšníků. Fulla napsala: „V utrpení jsem měla neviditelné přátele, kteří směřovali moje myšlení ke krásnu.“

Po návratu z gulagu Fulla a Sofie bydlely v Zakopaném. Do jejich nevelkého bytu přicházelo mnoho lidí s prosbou o radu i o modlitbu. Objevovali se tam nejenom

V Koclířově u Svitav, v bývalém klášteře redemptoristů, požehnal 1. října apoštolský nuncius Jude Thaddeus Okolo, spolu s diecézním biskupem Janem Vokálem, přesnou repliku fatimské Capelinhy, určenou Světovým Fatimským apoštolátem pro střední a východní Evropu.



„Před 105 lety si přála Panna Maria, která se v portugalské Fatimě zjevila pasáčkům, aby na místě zjevení byla postavena kaple. Světový apoštolát Fatimy se snaží na různých místech světa vyhovět přání Panny Marie, aby se tak lidem přibližovala poselství, která nám Panna Maria předává,“ řekl mimo jiné na úvod slavnosti Mons. Pavel Doklád, který zároveň v tento den ukončil v Českomoravském Fatimském apoštolátu službu jejího prezidenta.

Věřící, kteří zaplnili klášterní areál, byli svědky žehnání korunky Panny Marie Fatimské. „Usilujeme o to, abychom byli sjednoceni ve víře a lásce a představovali živou církev putující pod ochranou Panny Marie po této

zemi,“ řekl bezprostředně před korunováním sochy Panny Marie královéhradecký biskup Jan Vokál.

Jak se svěřil apoštolský nuncius Jude Thaddeus Okolo, prožíval velkou radost, protože se do Koclířova po 17 letech vrátil. Tehdy ho do Koclířova doprovázel ještě arcibiskup Karel Otčenášek. „Rád bych vás všechny srdečně pozdravil a předal vám požehnání Svatého otce pro tuto mimořádnou událost tohoto poutního dne na znamení víry. Před 105 lety nám Panna Maria zanechala prostřednictvím tří malých dětí poselství. Skrze ně nás pozvala k modlitbě a k oběti. Pozvala nás také, abychom napravili naše cesty k posvěcení, ke svatosti. Pozvala nás i k modlitbě za obrácení celého světa. Toto poselství je platné dnes snad ještě více než kdykoliv dříve, zvláště s pohledem na válečné události nedaleko nás,“ řekl před tím, než kapli požehnal, a dodal, že své povolání ke kněžství jako mladý chlapec uviděl právě ve spojení s úctou Panny Marie Fatimské.

Nově posvěcená kaple má přesné parametry onoho centrálního místa v portugalské Fatimě, včetně oltáře, liturgického prostoru ke slavení mše svaté, i cesty pokání na kolenou, která povede od památníku Anděla míru.

Prezidentkou Fatimského apoštolátu v České republice se pro příští roky stala Ing. Hana Frančáková.

*Zdroj: www.bihk.cz
(Redakčně upraveno)*

obyčejní horalové, ale také intelektuálové, spisovatelé, básníci, kněží i biskupové. Po mnoho hodin Fulla rozmlouvala s hosty (bylo jich několik desítek denně), upevňujíc je ve víře a v dětské důvěře k Bohu. Pobyt ve strašlivých podmínkách gulagu a operace, při níž mystička vyňala téměř celý žaludek a dvanácterník, velmi ohrozily její zdraví. Navzdory slábnoucím silám se nevyhýbala setkáním s lidmi, kteří ji prosili o duchovní pomoc.

Od roku 1974 začala Fulla trpět chronickým hnisavým zánětem ledvin. Avšak i v utrpení byla příjemná a usměvavá. Po 14 měsících ležela nehybná po zlomenině stehenní kosti. „Zkouška z utrpení, kte-

rou udělala na výbornou, se v mých očích stala pečeti potvrzující její mystické zážitky,“ napsal její bratranec, P. Tomáš Horak. Fulla zemřela 9. března 1993 a byla pohřbena v Zakopaném.

Slova, která mystička uslyšela během zjevení, byla publikována v knize s názvem *Svatá Paní*. K Pánu Ježíši se Fulla modlila za ty, kteří po něm touží, ale nemohou ho najít: „Prosím tě co nejpokorněji – postarej se, aby tato knížka zapálila v duších chladných a pochybujících plamen opravdové lásky!“

*Z Mitujcie się! 3/2022 přeložila -vv
(Redakčně upraveno)*

Matka svaté Eucharistie

Která duše by se nepovznesla, když si může při slavnostní mši svaté vychutnat skladbu *Ave verum Corpus natum de Maria Virgine* od W. A. Mozarta? Působivá je nejen hudba, ale také slova, kterými zpěváci uctívají Eucharistii: „*Buď pozdraveno opravdové Tělo Kristovo, zrozené z Marie Panny.*“⁽¹⁾

V etiopské liturgii se tato pravda ohlašuje krásnými slovy: „*Ó Panno Maria, z tebe vzešel plod, který nyní jíme, a dala jsi nám to, co nyní pijeme. Tento chléb pochází od tebe a dává život a spásu těm, kteří ho plní víry přijímají.*“ Panna Maria není jen Matkou Ježíšova pozemského, historického těla, ale právem ji můžeme nazývat *Matkou Eucharistie*, jak ji poprvé pojmenoval francouzský teolog Jean Gerson (1363–1429).

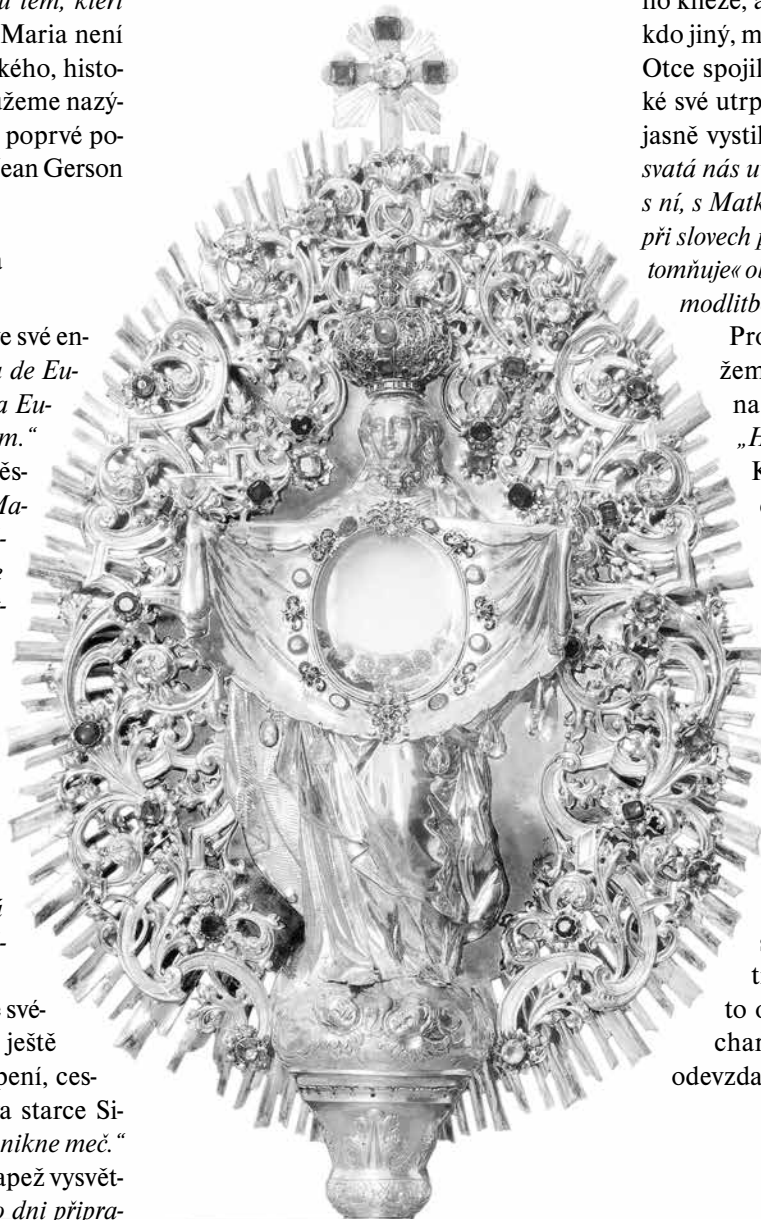
Maria je přítomná u každého oltáře

Svatý papež Jan Pavel II. ve své encyklice o Eucharistii *Ecclesia de Eucharistia* píše: „*Maria je žena Eucharistie celým svým životem.*“ (EE 53) Začíná to dnem Zvěstování: „*V jistém smyslu žila Maria svou eucharistickou víru ještě dříve, než byla Eucharistie ustanovena, už tím, že poskytla své panenské lůno ke vtělení Božího slova.*“ (EE 55) Jako první „živý svatostánek“ nese své božské Dítě k Alžbětě a v betlémské stáji se pro nás všechny stává vzorem adorace a odevzdanosti. Není ona „*snad nevyrovnatelný vzor lásky, jímž se má inspirovat každé naše přijímání Eucharistie*“ (EE 55)?

Když mladá Maria obětuje svého Syna v chrámu, pochopí ještě hlouběji, že ji čeká cesta utrpení, cesta umučení, když uslyší slova starce Simeona: „*I tvou vlastní duši pronikne meč.*“ (Lk 2,35) Proto mariánský papež vysvětluje: „*Tím, že se Maria den po dni připravovala na Kalvárii, žila jakýsi druh »předjmané eucharistie«, dalo by se říci »duchovní přijímání« touhy a odevzdání se...*“ (EE 56)

Tato touha a oběť pak nacházejí svoje završení ve spojení s jejím ukřižovaným Synem na Golgotě.

Během eucharistických slavení, vedle apostoľů v období po Velikonocích, umučení vždy znovu ožívá v Mariině srdci a v jejich vzpomínkách. Bolestná Matka stojí duchovně u kněze, spolu se svým Synem se obětuje Otci a zprostředkovává prvním křesťanům víru v živou přítomnost svého Syna.



Monstrance od Josefa A. Zwickla (1715) v univerzitním kostele Neposkvrněného početí Panny Marie v Salzburku

Mohli bychom se domnívat, že nanebevzetím Panny Marie mladá Církev přišla o nenahraditelnou oporu. Díky Eucharistii je však Panna Maria přítomná všude, kde se slaví oběť mše svaté, protože při každém eucharistickém slavení se tajemným způsobem zpřítomňuje Kalvárie – a tedy i Matka pod křížem. Při modlitbě Anděl Páně 12. února 1984 papež Jan Pavel II. řekl: „*Maria je přítomná u každého oltáře, kde se slaví památka umučení a zmrtvýchvstání, protože byla přítomná u historické spásonosné události Kristovy smrti a celou svojí bytostí souhlasila s Otčovým plánem.*“

Ona tedy neviditelně stojí vedle každého kněze; a tak, jak to nemůže udělat nikdo jiný, může věřící naučit, aby k oslavě Otce spojili s eucharistickým Pánem také své utrpení. Svátý Jan Pavel II. velmi jasně vystihl toto tajemství: „*Každá mše svatá nás uvádí do důvěrného společenství s ní, s Matkou, jejíž oběť se »zpřítomňuje« při slovech proměnění stejně, jako se »zpřítomňuje« oběť jejího Syna.*“ (*Promluva před modlitbou Anděl Páně*, 5. ledna 1983)

Proto při každé mši svaté můžeme vnímat také Pánova slova na kříži, která říká nám osobně: „*Hle, tvá Matka!*“ (Jan 19,27) Každý z nás je pozván odpovídat na tato slova. „*To znamená,*“ říká svátý papež, „*že podle Janova příkladu si vezmeme k sobě tu, která nám je po každé dána jako naše Matka.*“ To se dá pochopit velmi snadno! Nejjednodušším a nejlepším způsobem to uděláme, když se po přijetí svatého přijímání zasvětime Panně Marii, abychom s ní vstoupili do společenství života a lásky. Když jsme spojeni s Marií tímto nejintimnějším způsobem, pak je to ona, která se s námi klaní eucharistickému Pánu v dokonalé odevzdanosti.

*Z Vítězstvo Srdca 140/2021
přeložil a upravil -dd-*

Poznámky:

⁽¹⁾ Volný překlad. [pozn. překl.]

Petr a Jan - dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

takový, jaký k němu vázal apoštoly? Nevšádí nás to naopak velmi často k tomu, abychom svědectví o evangeliu zapouzdřili do jakéhosi nasládlého zjevení, k němuž lze přidružit své příležitostné klanění? Takový postoj, který se jeví jako úcta, nás ve skutečnosti vzdaluje od pravého Ježíše, a dokonce se stává příležitostí k velice abstraktní, sebevztažné a zesvětštělé pouti víry, která není Ježíšovou cestou. Ježíš je vtěleným Božím Slovem a chová se jako člověk, promlouvá k nám jako člověk, Bohočlověk. Ježíš se ve své laskavosti, svém přátelství a blízkosti nepodobá nějakému sladkobolnému svatému obrázku, nikoli: je nám ochotně po ruce, je nám nablízku.

V Ježíšově rozmluvě s Petrem najdeme dva úseky, které se konkrétně týkají stáří a trvání času: času svědectví a času života. V prvním z nich Ježíš varuje Petra: v mládí jsi byl soběstačný, ve stáří už nebudeš tolik pánem svým a svého života. Povězte něco takového člověku, který jako já musí jezdit na vozičku! Ale takový je život – stáří s sebou nese nemoci, které máme přijímat tak, jak přicházejí. Už nemáme sílu jako zamlada! Také ve slabosti, nemoci a smrti ale máme vydávat svědectví o Ježíši. Svátý Ignác z Loyoly v jednom svém pěkném výroku praví, že „jak v životě, tak ve smrti máme vydat svědectví Ježíšových učedníků“. Závěr života má vypovídat o tom, že jsme Ježíšovi učedníci a že k nám Pán ustavičně hovoří v každém věku. Evangelista připojuje svůj komentář, v němž vysvětluje, že zde Ježíš naznačoval nejvyšší svědectví – mučednickou smrt. Avšak toto napomenutí můžeme vnímat rovněž v širším smyslu: tvé následnictví se bude muset poučit a dát se ztvárnovat tvou osobní křehkostí, bezmocí, závislostí na druhých, a to dokonce v oblékání a chůzi. Přesto však „mě následuj“ (v. 19). Následování Ježíše neustále pokračuje, za dobrého i špatného zdraví, fyzické soběstačnosti či neso- běstačnosti. Je důležité, abychom trvale šli za Ježíšem – po vlastních nohou, v běhu, pomalu, na vozičku, avšak stále. Moudrost plynoucí z následování si musí prorazit cestu, aby se vryla do Petrova vyznání víry také v omezenosti dané fy-

zickou slabostí a stářím: „Pane, ty víš, že tě miluji.“ (vv. 15–17) Těší mne, když se při hovorech se starými lidmi dívám do jejich zářících očí, které jsou výmluvnější než slova, protože svědčí o jednom životě. To je velice krásné znamení, které si musíme uchovat až do konce, a následovat Ježíše v takovéto plnosti života.

Ježíšova rozmluva s Petrem obsahuje cenné ponaučení pro všechny učedníky a pro nás všechny věřící, včetně seniorů. Jedná se o to, abychom se poučili ze své křehkosti a vydávali důsledně životní svědectví také za okolností, kdy je náš život ze široka svěřen do jiných rukou a dalece závisí na iniciativě druhých lidí. Za nemoci a ve stáří naše závislost narůstá, již nejsme soběstační jako dříve. Také zde ale dozrává víra, rovněž tam Ježíš přebývá s námi a také odsud prýští ono bohatství víry, dobře prožívané na životních stezkách.

Opětovně se však musíme ptát: vládne spiritualitou, která by byla opravdu schopna vykládat toto – již všeobecně dlouhé – období naší slabosti, v němž se spíše svěřujeme jiným, než moci své vlastní nezávislosti? Jak v čase závislosti, loučení, vzdalování se životnímu protagonismu zachovat věrnost prožitému následnictví, přislíbené lásce, spravedlnosti, o níž jsme usilovali v době schopné vlastní iniciativy? Není to jednoduché, že? Není snadné rozloučit se s tím, že už nehrajeme hlavní roli.

Toto nové údobí je samozřejmě také časem zkoušky, počínaje – nepochybně velice lidským, ale též velmi záhudným – pokušením o uchování svého protagonismu. Tato potřeba vyniknout se musí umenšovat, snižovat; musíme přijmout, že ve stáří klesá naše vůdčí role. Budou zde ovšem jiné způsoby, jak se vyjádřit, účastnit se v rodině, ve společnosti, ve skupině přátel. Petra ale přepadá zvědavost a při pohledu na učedníka, kterého Ježíš miloval a který šel za nimi, se ptá: „Pane, a co on?“ (srov. verše 20–21) Strká nos do cizích věcí. Ježíš mu říká: „Mlč!“ Má snad tento člověk zaujmout „mé“ následnictví, „můj“ prostor? Bude mým nástupcem? Tyto otázky ničemu neposlouží, ani nám nepomohou. „Bude snad žít déle než

já a zaujme mé místo?“ Ježíš odpovídá velice otevřeně, a dokonce stroze: „Proč se o to staráš? Zabývej se vlastním životem, svou současnou situací a nestrkej nos do cizích životů. Co je ti po nich? Ty mě následuj!“ (v. 22) To je totiž důležité: následovat Ježíše, následovat ho v životě i ve smrti, ve zdraví i v nemoci, v životě překypujícím mnoha úspěchy i v těžkém životě plném ošklivých pádů. Když se chceme vkládat do života druhých, Ježíš nás nabádá: „Proč se o to staráš? Ty mě následuj!“ To je překrásné. My, starci, bychom neměli závidět mladým, kteří se vydávají svou cestou, obsazují naše místa a přetrvávají déle než my. Ctěme svou věrnost přislíbené lásce, následování víry, v níž jsme uvěřili, a to i za okolností, ve kterých se blížíme k rozloučení se životem. Tim si vysloužíme obdiv budoucích pokolení a Pánovo vděčné uznání. Umět se rozloučit – v tom spočívá moudrost starých lidí, ale pozor, rozloučit se dobře, s úsměvem, ve společnosti i s druhými lidmi. Život starého člověka je pomalým, ale radostným rozloučením: žil jsem život, víru uchovával. Je pěkné, když starý člověk může říci: „Prožil jsem život, toto je má rodina; prožil jsem život – zhřešil jsem, ale také prokazoval dobro.“ Z toho plyne pokoj, tak se loučí starý člověk.

Dokonce nuceně nečinné následování, utvářené dojatým nazíráním a uchváceným nasloucháním Pánovu slovu – jak tomu bylo u Marie, Lazarovy sestry – se stane nejlepší součástí života nás, starých lidí. Kéž nám nikdo nikdy nevezme tento úděl (srov. Lk 10,42). Pohlížejme na staré lidi a pomáhejme jim, aby mohli prožívat a vyjadřovat svou životní moudrost, aby nás mohli obdarovat tím, co krásného a dobrého mají. Pozorujme je, naslouchejme jim. A my, senioři, se na mladé lidi vždy dívejme s úsměvem: oni budou pokračovat v cestě, ponesou vpřed to, co jsme zaseli, i to, co jsme nezaseli, protože nám k tomu chyběla odvaha a příležitost. Budou v tom pokračovat. Uchovme si stále tento vztah. Starý člověk nemůže být šťastný bez pohledu na mladé a mladí nepůjdou v životě vpřed, když nebudou dbát na seniory.

*Přeložila Jana Gruberová,
Česká sekce Vatikánského rozhlasu
(Redakčně upraveno)*

Nebe nad močály (15)

Životopisný román sv. Marie Goretti (16. 10. 1890 – 6. 7. 1902)

Kající lotr

Zatímco Řím jásal, klečel Alessandro u már svého nejlepšího přítele, pátera Aloise. Při vzpomínce na Mariettu ho pronikla hrůza z minulosti.

Matka Assunta mluvila o něm v Římě jenom to nejlepší. „Ano, je pravda, že jsem vystála mnoho a ještě trpím, ale nebýt toho mučednictví, neodehrávalo by se všecko tohle tak krásné. Alessandro se jistě dopustil velmi zlého činu, ale což nemusíme říci, že právě následkem jeho zločinu se dostalo Mariettě takové slávy? A jak už toho litoval!“ Byla na ní vidět neolibost, když poznamenala, že někteří příbuzní odpustili Alessandrovi až v den blahorečení. Svůj názor vyjádřila slovy: „Jak by mu člověk nemohl odpustit, když mu Marietta odpustila ještě před smrtí jako první, a odpustil mu i Pán Bůh?“

Alessandro nebyl, jak se mylně psalo, přijat u kapucínů za řeholního bratra. Ale s radostí vstoupil jako laik do třetího řádu sv. Františka. Ještě jedna bolestná rána zasáhla Alessandra. Když jednou procházel městem, viděl nalepené plakáty filmu „Nebe nad močály“. Polekal se a zbledl. Trochu se zastavil a naslouchal, jak o tom lidé rokovali. „Nádherný film! Taková vražda! Marietta s liliiemi je velmi krásná! Ale ten vrah! Člověku to nedá ani spát!“ Tak tedy jeho historie se promítá na plátně ve městě každý večer. A on tu žije... Jako šílený běžel do kláštera. Kdyby žil aspoň P. Alois! Teď už ho nemá kdo potěšit. Několik dní se ve městě ani neukázal. Provinciál P. Emidio dobře tušil, co Alessandro prožívá. Proto si ho dal zavolat. „Chápu, Alessandro, že vás ten film trápí.“ – „Kdybych byl raději zemřel, když mě matka ještě jako dítě chtěla hodit do močálů. Alespoň bych se nebyl dopustil takového zločinu a dnes bych nebyl lidem na postrach.“

„Alessandro, nezapomínejte, že jste nejenom postrachem lidí, ale také nadějí nebe. Vždyť Marietta vás chce mít u sebe v nebi. Nekonečně dobrý Bůh nechal z vašeho zločinu vzejít nové světlo pro církev svatou. Marie jako vzor čistoty svítí

nyní tolika lidem, kteří se právě z lásky k ní vysvobodili z moci pekla.“

Těsně před svatořečením si dodal passionista páter Celestin odvalu a ukázal Alessandrovi několik časopisů a obrázky z filmu. U toho vyhrkl: „Postavili mě do špatného světla! Ani můj otec nebyl takovým pijanem, který mě sváděl ke hříchu.“

„Děláš pokání, Alessandro? Mysli na duchovně mrtvé, na nepřátele čisté lásky, na původce nepořádku. Oběťmi a pokorou jistě přispěješ k obnově světa.“ Alessandrovi obličej se rozjasnil a skoro radostně zvolal: „Ano, snesu každé pokoření ke cti Boží, za návrat všech pobloudilých.“ – „Alessandro, cos mi nyní říkal, napiš na papír, abych to mohl dát čist dnešní mládeži.“ – „Milerád. Potřebuji k tomu trochu času, neboť píši velmi pomalu a musím si to ještě promyslet.“ Potom napsal rozvážně a pomalu:

„Prosím celý svět za odpuštění mého zločinu proti mučednici Marii Goretti a proti čistotě. Zapřísahám všechny, aby se chránili nemravných divadel, nebezpečností a každé příležitosti, která by je mohla přivést ke hříchu. Alessandro Serenelli.“

Svatořečení

Marietta, dívka z italské vesnice, co tak vesele poskakovala v močálovitém kraji, co se od rána do večera starala o domácnost, velmi chudobně se stravovala, co chodila bosá a v záplatovaných



šatech, je už zařazena do počtu svatých, do průvodu Krále slávy. Panny tvoří její čestný věnec!

Jenže jak může katolická církev vědět, že Bůh přijal některé z jejich dítek

do své slávy? Vi to z vnějších událostí, ze zázraků, které se stanou na přímluvu některé bohumilé duše, aby ji Církev mohla vyhlásit za blahoslavenou a svatou. Ke svatořečení jsou nutné dva zázraky, přezkoumané příslušnými odborníky a církevní komisí. Marietta od svého blahorečení nepřestávala pomáhat těm, kteří se k ní utkali. A tak kongregace římské kurie, která má na starosti procesy blahorečení a svatořečení, přezkoumala co nejdůkladněji dva takové zázraky. A kardinálská komise a Pius XII. je schválili 11. dubna 1949.

O zázračnosti uzdravení se vyslovila kladně i odborná komise, složená z osmi lékaři. Šlo o uzdravení dělníka Josefa Cupa 8. května 1947. Otec čtyř dětí utrpěl těžký úraz na pravé noze, způsobený velkým kamenem, který na něho spadl při práci. S důvěrou se obrátil na blahoslavenou Marii Goretti a byl ihned uzdraven. Také Anna Grossi Musumarová, která trpěla pleuritidou (zánětem pohrudnice), byla 4. května 1947 náhle uzdravena, když vyzývala blahoslavenou Marii Goretti.

* * *

Město bylo přeplněno. Hlava na hlavě. Jednotlivé skupiny měly standarty svých měst a obcí. V popředí všech stáli ti, co se na Mariettu ještě pamatovali. A ti při různých příležitostech rádi o ní mluvili. Lidé z Nettuna si vypravovali, jak vidávali Mariettu na trhu s holuby nebo jiným zbožím. Jiní vypravovali, jak zbožně se modlívala před obrazem Bohorodičky v kostele. Osadníci z Conche si s úctou připomínali její první svatě přijímání. Nejhrdější však byli ti z Ferriere, kde Marietta bydlela a podstoupila mučednickou smrt. Teď už tuto hroznou smrt zakrývala sláva, jaké se Mariettě dostalo na zemi i na nebi. Svatý otec sice nemohl rozpoznat jednotlivé skupinky, ale jeho srdce plesalo nad množstvím tří set tisíc věřících! Věděl, že u jednoho okna nad kolonádou je přítomna i matka Assunta. Odtud krásně vidí celé náměstí. Byla u ní i jedna sestra ošetřovatelka, neboť nebylo jisté, jak snese její srdce takovou oslavu a takové štěstí. Byly tam s ní i její dcery a vnoučata. Angelo a Marian stáli u vlající zástavy na náměstí před Svätým otcem. Na jedné straně je zobrazena

Marietta obletovaná anděly, s náručí plnou lilií, jak je rozhazuje po zemi. Na druhé straně je kuchyně s celou rodinou Goretti u stolu.

„Chudinko, miláčku zlatý,“ pláče matka Assunta. I když Církev prokazuje jejímu dítěti takovou poctu, pro ni, matku, je i oslavené dítě ještě vždycky zahaleno do stínu velikého utrpení. Vždyť i oslavený Spasitel si ponechává rány, kterými ho dorazili při krvavé smrti.

Angelo, který přijel na slavnost jako vystěhovalec až z Ameriky, se díval na bílou zástavu a vzpomínal, jak chodili s Mariettou na hodiny náboženství před prvním svatým přijímáním a jak přísahali: „Nikdy!“ Mnozí chudí při pohledu na chudou kuchyni na zástavě si uvědomují, že chudoba není překážkou svatosti a že by to měli i oni zkusit.

Pojednou nastal šum. Kardinál Micara, generální postulátor svatořečení, se svíci v ruce, doprovázen advokátem papežské konzistoře a papežským ceremoniářem, předstupuje před Svatého otce.

„Svatý otče, přítomný kardinál svaté římské Círky Micara prosí vroucně, vroucněji a co nejvroucněji, aby Vaše Svátost zařadila blahoslavenou Marii Goretti do seznamu světců našeho Pána Ježíše Krista a nařídila, aby ji všichni věřící ctili jako svatou.“

Jeden sekretář odpověděl, že Svatý otec je ochoten splnit jeho prosbu, přeje si však, aby se všichni věřící ještě jed-

nou pomodlili k Duchu Svatému, pramenem svatosti a světla.

Tři žadatelé se vracejí na své místo. Nato Svatý otec vstává ze svého trůnu, kleká na červené klekátko a setrvává chvíli v modlitbě. Za hlubokého ticha zapěje papež jasným hlasem: „Veni, Creator Spiritus – Přijď, ó Duchu přesvatý!“

Papežský chór a věřící zpívají střídavě hymnus „Přijď, ó Duchu přesvatý“. Mod-



litba dozněla a z rozhlasu se ozývá hlas papežského sekretáře.

„Slyšte všichni, jak vy zde přítomní, tak vy, co po celém světě sledujete u rádia tento posvátný úkon! Nyní nastal okamžik, kdy velekněz pronese neomylný výrok. Uctívejme radostně tuto panenskou mučednickou krví zbarvenou lilií a vynasazme se napodobit její svatou a neposkvrněnou nevinnost, kterou naše doba tak velice potřebuje.“

Kardinálové, patriarchové, arcibiskupové, biskupové, opati, kněží a řeholníci stojí s odkrytými hlavami a očekávají slavnostní ústřední bod svatořečení.

Pius XII., neomylný učitel Círky, s tíarou na hlavě, sedí. Věřící si uvědomují moc a právo, které dal Ježíš Kristus svému zástupci na zemi. Ze svého trůnu jako z učitelské stolice Círky čte Pius XII. svatořečení.

„Ke cti a slávě Svaté a nerozdílné Trojice, ke zvelebení katolické víry a pro větší rozšíření katolického náboženství, z plnosti moci našeho Pána Ježíše Krista, svatých apoštolů Petra a Pavla i naší vlastní, po zralém uvážení všeho a po častém vzývání Boží pomoci, se souhlasem našich ctihodných bratrů kardinálů svaté církve, patriarchů, arcibiskupů a biskupů v Římě přítomných, prohlašujeme s konečnou platností, že blahoslavenou Marii Goretti, pannu a mučednici, prohlašujeme za svatou a zařazujeme ji do seznamu svatých a nařizujeme slavit každoročně den jejího zrození 6. července. Ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého.“

V této chvíli padá závoj z obrazu světiče. Nesčíslná světla ji ozařují. Její postava se ve večerním soumraku jasně a mile vyjímá. Přivětivě kyne shromážděnému množství. Lid nadšeně plesá a volá: „Svatá Marie Goretti, oroduj za nás!“

V záplavě světla a jasu papež zpívá „Bože, chválíme Tebe!“ A zase pokračuje sbor střídavě s věřícími. Když dozněl velebný gregoriánský chvalozpěv, zdvihl se Svatý otec ze svého místa. Co to? Bude zase hovořit? Bylo by to proti zvyklostem. Ano, Svatý otec porušil dnes už podruhé obvyklý ceremoniál a promluvil k lidu, nikoliv latinsky, ale italsky. Ohnivý proud jeho řeči zapaloval srdce: „Proč jste se, milovaní synové a dcery, shromáždili k oslavě v tak nepřehledném množství? Proč jste dojatí k slzám, když čtete nebo slyšíte o jejím krátkém životě? Tento život i s nečekanou násilnou smrtí je takový jednoduchý, příkladný a jasný, takový živý a názorný, že se dá přirovnat k vypravování z evangelii. Proč si získala Marie Goretti tak rychle vaše srdce, že se stala vaší oblíbenou světicí, skoro benjamínkem mezi všemi miláčky v nebi? Vy milovaní mladí chlapci a děvčata, kteří jste zorníčkou očí Ježíšových i našich, jste odhodláni s pomocí Boží odra-

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

je vdechnuto Bohem a hodí se k poučování, k usvědčování, k napravování a výchově ve spravedlnosti. Tak je potom Boží člověk dokonalý, důkladně vyzbrojený pro každé dobré dílo. Zapřísahám tě před Bohem a před Kristem Ježíšem, který bude soudit živé i mrtvé, (zapřísahám tě) při jeho slavném příchodu a království: Hlásej slovo! Přicházej s ním, ať je to vhod či nevhod, usvědčuj, zakazuj, povzbuzuj s všestrannou trpělivostí a znalostí nauky.

Evangelium - Lk 18,1-8

Ježíš vypravoval svým učedníkům podobenství, že je třeba stále se modlit

a neochabovat: „V jednom městě byl soudce, Boha se nebal a na lidi nedal. Byla v tom městě i vdova, chodila k němu a říkala: »Zastaň se mě proti mému odpůrci.« Ale on dlouhou dobu nechtěl. Potom si však řekl: »I když se Boha nebojím a na lidi nedám, přece se té vdovy zastanu, protože mě obtěžuje; jinak mě bude ustavičně trápit.«“ A Pán řekl: „Slyšte, co říká ten nespravedlivý soudce! A Bůh by se nezastal svých vyvolených, kteří k němu volají ve dne v noci, a nechal by je dlouho čekat? Říkám vám, že se jich rychle zastane! Ale nalezně Syn člověka na zemi víru, až přijde?“

zit každý útok na naši čistotu?“ Z uchvá-
cených srdcí zazněla odpověď: „Ano,
jsme!“ – „A vy, otcové a matky, povězte
nám v přítomnosti tohoto shromáždění
před obrazem panenského děvčete, kte-
ré si neporušenou čistotou získalo vaše
srdce, slibujete v přítomnosti její matky,
která ji vychovala pro mučednictví, mat-
ky, která její smrt neoplakává, i když ji
bolestně prožívala, která se nyní v doje-
tí sklání před svým dítětem v modlitbě,
povězte, jste ochotni plnit svoji povin-
nost, a pokud to na vás závisí, chránit
svá děvčata i chlapce proti tolika nebez-
pečenstvím, která je obklopují, a nepouš-
tět je na místa bezbožnosti s mravní nízkostí?“ Naplno přisvědčily vysoké hlasy
matek a hluboké hlasy otců. „A nyní vy
všichni, kteří nás posloucháte, vzhůru srd-
ce! Nad nezdravými a smrtícími močály
této země se sklání nesmírné nebe plné
krávy. Je to nebe, které malou Marii na-
plňovalo nadšením! Nebe, kterého měla
dosáhnout cestou víry a lásky ke Kristu
a cestou hrdinného plnění jeho příkazů.“
Hlas Svatého otce znějněl a jeho slova
zněla jako píseň:

„Bud' pozdravena, líbezná, roztomilá
světice! Mučednice na zemi, anděli v nebi!
Pohlédni ze své slávy na toto shromáždě-
ní, které tě miluje, ctí, oslavuje a zvelebu-
je! Už neseš na čele jasné a zářící vítěz-
né jméno Kristovo. Z tvé panenské tváře
září síla lásky, neustálá věrnost Božské-
mu Ženichovi! Ty jsi nevěsta ozdobená tr-
ním. Ty jsi mocná při božském Beránko-
vi! Svěřujeme ti tedy naše syny a dcery,
zde přítomné, i všechny ostatní, kteří jsou
dnes s námi v duchu spojení. Oni nejen-
že obdivují tvoje hrdinství, ale chtějí být
tvými následovníky v horlivé víře a v ne-
porušitelné mravní čistotě.

K tobě se utíkají otcové a matky, abys
jim pomáhala při vychovatelském poslání.
Naším přičiněním nacházejí u tebe útoči-
ště děti a všechna mládež, aby mohli být
uchráněni od každého znesvěcení a moh-
li kráčet na životní cestě spokojení a ra-
dostní, jak to bývá u těch, kdo jsou čistě-
ho srdce. Amen.“

Jako kdyby zvony svatopetrského chrá-
mu a všechny ostatní v římských kostelích
čekaly na toto amen. Všecky se rozezvü-
čely a hlaholily jako o závod na souhlas
toho, co tu právě doznělo. A za tohoto
jásavého zvuku zmizela postava Svatého

Vatikán: Svět bez jaderných zbraní je nutný a možný

Vatikánský sekretář pro vztahy
se státy a mezinárodními organiza-
cemi, arcibiskup Paul Richard Ga-
llagher, na 66. valném shromáždění
Mezinárodní agentury pro atomovou
energii (MAAE) ve Vídni vyzval k ja-
dernému odzbrojení. „Svatý stolec ne-
pochybuje o tom, že svět bez jaderných
zbraní je nezbytný a možný,“ uvedl ar-
cibiskup Gallagher ve svém projevu
(26. září 2022). Věnoval se v něm ta-
ké válce na Ukrajině a jménem Sva-
tého stolce poděkoval Mezinárodní
agentuře pro atomovou energii za její
„neúnavné úsilí zajistit bezpečnost ja-
derných elektráren na Ukrajině a za-
bránit tomu, co papež František ne-
dávno nazval »jadernou katastrofou«“. Papež František opakovaně varoval
před použitím jaderných zbraní, a to
nejen v souvislosti s válkou na Ukra-
jině. Ve svém projevu ve Vídni proto
arcibiskup Gallagher zopakoval pa-
pežova slova: „Zbraně hromadného
ničení, zejména jaderné zbraně, nevy-
tvářejí nic jiného než falešný pocit bez-
pečí. Nemohou být základem mírového
soužití mezi členy lidské rodiny, které
by spíše měla podporovat etika vzájem-
né solidarity.“

Vatikánský vyslanec pro zahraničí-
ní záležitosti tudíž – rovněž v soula-
du s papežovým přáním – opětovně
naléhavě vyzval k dialogu a mírové-
mu řešení různých konfliktů ve svě-

tě. Hledání dialogu se nikdy nesmí
opominout, prohlásil: „V této chvíli
velké nejistoty, kdy se zdá, že svět stojí
na křižovatce, a hrozba použití jader-
ných zbraní nás znovu dostihla, Svatý
stolec apeluje na všechny národy, aby
umlčely všechny zbraně a odstranily
příčiny konfliktů tím, že se neodklad-
ně uchýlí k dialogu a vyjednávání,“ vy-
bízeli vatikánský představitel.

Svatý stolec podepsal a ratifikoval
Smlouvu o zákazu jaderných zbraní.
Arcibiskup Gallagher zdůraznil, že
jaderné zbraně jsou zároveň zbraně-
mi hromadného ničení i zkázy život-
ního prostředí. Vatikánský diplomat
dále vyjádřil politování nad tím, že
v agendě odzbrojení, zejména jader-
ného, se obecně dosahuje jen „velmi
pomalého pokroku“, a vyzval k větší
angažovanosti: „Svět musí najít způ-
sob, jak zabránit uvolnění ničivé síly
jaderných zbraní, a zároveň umožnit
všem lidem, aby se podíleli na velkých
výhodách mírového využití jaderné tech-
nologie: ve zdravotnictví, ve výrobě po-
travin a v mnoha dalších oblastech.“
Svatý stolec je Mezinárodní agentuře
pro atomovou energii vděčný za její
úsilí k dosažení světa bez jaderných
zbraní a k bezpečnému a mírovému
využívání jaderné energie, uzavřel
arcibiskup Paul Richard Gallagher.

Zdroj: www.vaticannews.va/cs.html

otce. Soumrak večera byl pak svědkem
mnohých slz a zároveň je jemně zakrý-
val. Lidé plakali dojetím, lítostí a spína-
li zbožně ruce. Slova jednoho nacházela
ozvěnu ve slovech druhého. Zdvihla se
země k nebi? Sklonilo se nebe k zemi? –
Svět nebeský a svět pozemský se tu obja-
ly a dlouho se nechtěly rozloučit. Lidé se
cítily tak blažení! Začali si uvědomovat,
že stojí na této zemi. Mohou se už vrá-
tit ke svým pozemským starostem a do
svých příbytků? Ještě ne, ještě ne! Dí-
tky potřebují k milému odpočinku ještě
dobrou noc od otce. Proto se lidé shro-

máždili před okny vatikánského paláce.
Bez přestání vyvolávali:

„Ať žije papež!“ Svatý otec zvedl ješ-
tě jednou své ruce a požehnal své dítky,
se kterými od nynějška půjde tímto všed-
ním životem i svatá Marietta Goretti ja-
ko pomocnice a ochránkyně.

Pramen: *Nebe nad močály. Matice cyrilo-
metodějská s. r. o., Olomouc 2008. Druhé,
přepřacované vydání, dotisk. (Kniha je vy-
prodaná.)*

Pondělí 17. 10. 2022

6:05 Cesta k andělům: Lucie Výborná – publicistka
6:55 Indie – Talit Penkal, Donne Dalit **7:30** Godzone konference (5. díl): Nanovo – o. Ján Buc **8:00** V pohorách po horách: Rešovské vodopády **8:15** Buon giorno s Františkem **9:10** Vezmi a čti: Září 2022 **9:30** Outdoor Films s Jakubem Šedivým (104. díl): Prvosjězdy asijských řek na kajaku **11:05** Irsko, hluboce zakořeněná víra **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Příběh růžence: Nyní i v hodinu smrti našich **13:25** Příběhy odvaha a víry: Patriarcha Tichon (5. díl): Kolik slz budu muset zamáchnout! **14:05** Bible pro Severní Koreu **14:45** Noční univerzita: Michelle Moran – Jedno ti schází **16:00** V souvislostech **16:20** Setkání s Komenským – Alfred Střejček **16:55** COP na Mohelnickém dostavníku 2014 **17:30** Sedmihlásky (148. díl): Ach muj milý marijanku **17:35** Příběhy Starého Zákona: Král Šalamoun **17:40** Nová vyhlídka v Oščadnici nad řekou Kysuca [P] **18:00** Mše svatá z kostela Panny Marie Sněžné: Praha [L] **19:25** Okolo houslí **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **20:30** Pěšky bez hranic **21:25** Neboj jsem hladověl, a dali jste mi jíst! **21:35** Poutníci času: S Janem Duškem **21:50** Setkání: Jaromíra Vítková – kostel sv. Jakuba Staršího a židovské synagoga **22:05** Kulatý stůl: Gregor Johann Mendel – Věda a víra **23:30** Pastýř na člnu **23:55** Večer chval (105. díl): Živá modlitba a chvála – Dům modlitby Ostrava **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 18. 10. 2022

6:05 Cesta k andělům: Tomáš Holub **6:55** Dům ze skla? **8:00** Setkání: Václav Slavík – městské muzeum a stolová hora Vladař **8:10** Dokořán: Se Zdeňkem Lhotským **9:10** Pěšky hezky česky: Svatojakubská cesta **9:35** V souvislostech **10:00** Noční univerzita: J. Doležel – Gregor Mendel – augustiniánský opat a otec genetiky **11:10** V pohorách po horách: Broumovské stěny **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Muzikanti, hrajte **13:20** Groteský Laurela a Hardyho: Už zas je tady **13:40** V pohorách po horách: Rešovské vodopády **14:05** Stretko **15:00** Storočnica velikána – Alexander Trizuljak **15:30** Setkání: Bohuslav Procházka **15:35** Historie a současnost Matice svatohostýnské **16:05** Benefiční koncert: Bazilika Nanebevzetí Panny Marie, Svätý Hostýn **18:05** Sedmihlásky (148. díl): Ach muj milý marijanku **18:10** Příběhy Starého Zákona: Prorok Eliáš **18:15** Bratr oheň – František jde do boje **18:45** Animované biblické příběhy: Ježíšova modlitba **19:15** Skleněná múza **19:25** Zpravodajské Noeviny: 18. 10. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:25** Výpravy do divočiny: Světlo v hlubinách [L] **21:25** Magazin Mary's Meals **21:55** Zahajovací koncert festivalu Olomouc zpívá: Olomouc, Reduta **23:10** Terra Santa News: 12. 10. 2022 **23:30** Když bolí duše: Vyrovnávání se se smrtí **0:40** Zpravodajské Noeviny: 18. 10. 2022 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 19. 10. 2022

6:05 Cesta k andělům: Táňa Fischerová – herečka a politička **7:00** Zpravodajské Noeviny: 18. 10. 2022 **7:20** Noční univerzita: Michelle Moran – Jedno ti schází **8:30** Patagonie: Misionářský sen **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:05** Neboj se dopoutat aneb Umění doprovázet (4. díl): O doprovázení svátostným i nepsvatostným **10:30** Řád svatého Huberta **10:50** Groteský Laurela a Hardyho: Představení **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Strýček Emu **13:00** Tomáš Kočko & Orchestr na Crossroads

TELEVIZE DOBRÝCH ZPRÁV



- Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
- Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

2021 **13:30** V pohorách po horách: Vír – Via ferrata (Drahanská vrchovina) **13:40** Práce jako na kostele **14:05** ARTBITR – Kulturní magazín **14:15** Pěšky bez hranic **15:10** Velká laboratoř pro život – Italská nemocnice v Damašku **15:20** Nová vyhlídka v Oščadnici nad řekou Kysuca **15:25** Mexiko – země indiánů **15:35** Zpravodajské Noeviny: 18. 10. 2022 **16:00** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře **17:20** Pražská Loreta **18:05** Sedmihlásky (148. díl): Ach muj milý marijanku **18:10** Příběhy Starého Zákona: Pomazání Elizea na pro-roka **18:15** Kalvária Nitrianské Pravno **18:55** Příběhy odvaha a víry: Patriarcha Tichon (5. díl): Kolik slz budu muset zamáchnout! **19:25** Terra Santa News: 19. 10. 2022 [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Nebojte se... [L] **21:05** Adorace [L] **22:10** Noční univerzita: Jan Konvalinka – Velké objevy v biologii – objevitelé (ne) viditelní [P] **23:30** Generální audience papeže Františka **0:00** Cesta k církvi – Život a osud otce Alexandra Meně **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 20. 10. 2022

6:05 Cesta k andělům: Jan Royt – ikonograf, historik **7:00** Útulek svatého Juana Diega **7:15** Benefiční koncert: Bazilika Nanebevzetí Panny Marie, Svätý Hostýn **9:10** Práce jako na kostele **9:25** Terra Santa News: 19. 10. 2022 **9:50** Kulatý stůl: Gregor Johann Mendel – věda a víra **11:15** Meditační kaple sv. Jana Pavla II. v Ústí nad Orlicí **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Dokořán: Se Zdeňkem Lhotským **13:35** Generální audience papeže Františka **14:05** Achillovy paty evoluce **15:45** Setkání: Bohuslav Procházka **16:00** Zpravodajské Noeviny: 18. 10. 2022 **16:20** Jak potkávat svět: S Jitkou Molavcovou **17:45** V pohorách po horách: Velká Čantoryje – Slezské Beskydy **18:05** Sedmihlásky (148. díl): Ach muj milý marijanku **18:10** Příběhy Starého Zákona: Elizeus a Námán **18:15** Příběhy z Dobré Knihy: Povolání celníka Matouše **18:23** Groteský Laurela a Hardyho: Děti na prvním místě [P] **18:38** Dobrodružství před kamerou (24. díl) **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:25** Cvrlikání (92. díl) [L] **21:35** Paměť národa – Tváře vzduoru 1989: Miroslav Jirounek [P] **21:45** V pohorách po horách: Ztracenec – Javorníky **22:00** Pod lampou [P] **0:05** Tajemná radost, Matka Rosa Vůjtěchová **1:20** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 21. 10. 2022

6:05 Cesta k andělům: Jan Graubner – arcibiskup olomoucký a metropolita moravský **7:00** Princ, který si vybral Dona Boska **7:45** Buon giorno s Františkem **8:30** Na půli cesty **9:10** Dopisy z rovníku **9:50** V pohorách po horách: Vozka – Hrubý Jeseník **10:00** Pěšky bez hranic **10:55** Se salesiány na jihu Madagaskaru: FADY – Po stopách náboženské tradice malgašského národa **11:05** Nová vyhlídka v Oščadnici nad řekou Kysuca **11:10** Benin – cesta návratu **11:30** Živě s Noe [L] **11:40** Přejeme

si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **12:50** Jaroslav Samson Lenk na Mohelnickém dostavníku 2018 **13:10** Duch národa žije v písni **14:05** Outdoor Films se Zuzanou Smetanovou (66. díl): Putování po Gruzii a Kyrgyzstánu **15:35** Historie sklářství v Karolince **16:00** Mezi pražci (109. díl): Říjen 2022 **16:45** Výpravy do divočiny: Světlo v hlubinách **18:05** Sedmihlásky (148. díl): Ach muj milý marijanku **18:10** Příběhy Starého Zákona: Tři mládenci v ohnivé peci **18:20** Groteský Laurela a Hardyho: On zázračným studentem [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [L] **20:30** Kulatý stůl: Pomoc má mnoho tváří [L] **21:55** V pohorách po horách: Rešovské vodopády **22:10** Dobrodružství před kamerou (25. díl) **23:00** Kaplani naděje: Dagmar Sližová **23:10** Toulky po Slovensku – Kremnica **23:25** Generace naděje: Příběhy dětí Mary's Meals **0:05** Letem jazzem (15. díl): Cole Albert Porter – zpívá Martin Chodúr **1:10** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 22. 10. 2022

6:05 Cesta k andělům: Pavel Bělobrádek – bývalý předseda KDU-ČSL **6:55** Příběhy psané životem: Rozvody **7:45** Mladí salesiánské misionáři – Argentina – Mapučové **8:05** Sedmihlásky (148. díl): Ach muj milý marijanku **8:10** Příběhy z Dobré Knihy: Povolání celníka Matouše **8:20** Animované biblické příběhy: Ježíšova modlitba **8:50** Strýček Emu **9:00** Bratr oheň – František jde do boje **9:40** Večer smíření: CSM Hradec Králové – čtvrtek **11:30** Paměť národa – Tváře vzduoru 1989: Miroslav Jirounek **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini **12:05** Pod lampou **14:15** Krajina pro motýly **14:35** Továrna mezi vodami **15:15** Radim Zenkl & Ondřej Kozák na Folkových prázdninách [P] **16:00** Mše svatá z kostela Očišťování Panny Marie: Dub nad Moravou [L] **17:30** Krok do neznáma **18:00** Příběhy odvaha a víry: Exarcha Fjodorov (6. díl): Mezi pravdou a temnotou [P] **18:30** Setkání: Pavel Svoboda – kostel svatého Jakuba Většího v Přelouči **18:45** Slovo na neděli: 30. neděle v mezidobí [P] **19:05** Dřevěné návštěvy: Ivan Moravec [P] **19:25** V souvislostech [P] **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:20** Ruce Panny Marie **21:40** V pohorách po horách: Krajinou břidlice – Nizký Jeseník [P] **21:55** Evangelium podle Lukáše **0:15** Slezská lilie 2020: Deset let Slezské lilie, 1. část **1:40** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 23. 10. 2022

6:05 Cesta k andělům: Jana Sieberová – domácí hospice **6:55** Peru – Osm sester **7:25** Přežil jsem holocaust: Svědectví Ludka Eliáše **8:35** Slovo na neděli: 30. neděle v mezidobí **9:05** Cvrlikání (92. díl) **10:10** Poutníci času: S Petrem Horákem [P] **10:30** Mše svatá z kostela Narození Panny Marie: Protivanov [L] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Přejeme si... [P] **12:35** V souvislostech **12:55** Dřevěné návštěvy: Ivan Moravec **13:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **14:10** Muzikanti, hrajte [P] **15:30** Evangelium podle Lukáše **18:00** Sedmihlásky (149. díl): Hěs kukačko **18:05** Příběhy z Dobré Knihy: Povolání celníka Matouše **18:15** Animované biblické příběhy: Saul z Tarsu **18:40** Bratr oheň – Naboso [P] **19:10** Strýček Emu [P] **19:25** Nová vyhlídka v Oščadnici nad řekou Kysuca **19:30** Paměť národa – Tváře vzduoru 1989: Miroslav Jirounek **19:45** Přejeme si... **20:05** Pokoj vám!: Modlitba za mír [P] **20:20** Gramofon aneb Hledáme písničku pro všední den (6. díl) [P] **21:25** Svět podle Jana Pavla II. **22:55** Výpravy do divočiny: Světlo v hlubinách **0:00** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:15** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 17. 10. o 20:20 hod.:

A teraz čo? (Čo je to duchovné vedenie?)

Viacero ľudí má v živote akéhosi duchovného vodcu. Je to niečo len pre zasvätených, alebo by si mal hľadať duchovné vedenie každý?

Utorok 18. 10. o 21:00 hod.:

Medzi riadkami (Všetci na palubu)

Pripraviť knihu o svätých pre deti nie je vôbec jednoduché. Mnohým deťom sa nechce čítať ani dobrodružné príbehy, o to menej životopisy. Na pomoc prichádza komiks. Kniha Všetci na palubu vizuálne pútavým spôsobom môže osloviť široké vekové spektrum, hoci primárne je určená pre detského čitateľa. Ako na to, poradí logopedička Ľudmila Mičianová v najnovšej časti relácie Medzi riadkami.

Streda 19. 10. o 16:05 hod.:

Svätá omša zblízka

Aké časti má Boží chrám? Čo symbolizuje hlavná loď, oltár či ambóna? Mons. Marián Gavenda vysvetľuje aj pravidlá pre výzdobu oltára. Prečo sú v kostole sochy a obrazy, dozviete sa v ďalšej časti relácie „Svätá omša zblízka“.

Štvrtok 20. 10. o 13:05 hod.:

Quo vadis s Maxom Kašparů (Darovať a prijať)

Boh nás má rád „už“, nie „až keď“. A práve v tom sa to Božie líši od ľudského – hovorí v pokračovaní Vieromeru Max Kašparů. Pozývame vás na ďalšie stretnutie do bratislavského Domu Quo vadis.

Piatok 21. 10. o 20:40 hod.:

Dôkaz viery: Svätý Valentín (film)

Malý zvedavý chlapec, ktorý vyrastal bez otca, sa dozvie vďaka nájdeným listom dávný príbeh lásky svojich rodičov. Zistí, že sa jeho mama zázračne uzdravila zo slepoty spôsobenej cukrovkou...

Sobota 22. 10. o 20:30 hod.:

Filip Neri (Buďte dobrí, ak môžete/2) (film)

Buďte dobrí, ak môžete. Týmito slovami napomínal Filip Neri svojich mladých chovancov. Je patrónom mládeže a humoru. V roku 1622 ho pápež Gregor XV. vyhlásil za svätého.

Nedeľa 23. 10. o 12:15 hod.: MALÁ CESTA

Vo štvrtke časti si vypočujeme príbeh Martina Slamku, bývalého chuligána Spartaku Trnava, ktorý našiel svoju pravú identitu v Bohu.

Liturgická čtení

Nedeľa 16. 10. – 29. nedeľa v mezidobí (v ostravsko-opavské diecézi: slavnosť sv. Hedviky)

1. čt.: Ex 17,8–13
 Ž 121(120),1–2.3–4.5–6.7–8
 Odp.: srov. 2 (*Pomoc nám príjde od Hospodina, ktorý učinil nebe i zemi.*)

2. čt.: 2 Tim 3,14–4,2
 Ev.: Lk 18,1–8

Pondělí 17. 10. – památka sv. Ignáce Antiochijského

1. čt.: Ef 2,1–10
 Ž 100(99),2.3.4.5
 Odp.: 3b (*Bůh nás učinil, a my mu náležíme.*)
 Ev.: Lk 12,13–21

Úterý 18. 10. – svátek sv. Lukáše

1. čt.: 2 Tim 4,9–17b
 Ž 145(144),10–11.12–13ab.17–18
 Odp.: srov. 12a (*Ať tvoji zbožní, Hospodine, vypravují o slávě tvé vznešené říše.*)
 Ev.: Lk 10,1–9

Středa 19. 10. – nezávazná památka sv. Jana de Brébeuf, Izáka Joguese a druhú nebo sv. Pavla od Kříže

1. čt.: Ef 3,2–12
 Iz 12,2–3.4bcd.5–6
 Odp.: 3 (*S radostí budete vážit vodu z pramenů spásy.*)
 Ev.: Lk 12,39–48

Čtvrtek 20. 10. – ferie

1. čt.: Ef 3,14–21
 Ž 33(32),1–2.4–5.11–12.18–19
 Odp.: 5b (*Země je plná Hospodinovy milosti.*)
 Ev.: Lk 12,49–53

Pátek 21. 10. – nezávazná památka bl. Karla Rakouského

1. čt.: Ef 4,1–6
 Ž 24(23),1–2.3–4ab.5–6
 Odp.: srov. 6 (*To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!*)
 Ev.: Lk 12,54–59

Sobota 22. 10. – nezávazná památka sv. Jana Pavla II. nebo sobotní památka Panny Marie

1. čt.: Ef 4,7–16
 Ž 122(121),1–2.4–5
 Odp.: srov. 1 (*Do domu Hospodinova půjdeme s radostí.*)
 Ev.: Lk 13,1–9

BREVIÁŘ PRO LAIKY

15. – 22. ŘÍJNA 2022

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 16. 10.		PO 17. 10.		ÚT 18. 10.		ST 19. 10.		ČT 20. 10.		PÁ 21. 10.		SO 22. 10.			
Antifona	812	912	1708	1924	1563	1761	857	961	873	978	889	995	1666	1883		
Žalm	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	812	913	1708	1925	1673	1893	857	962	873	978	889	996	1666	1883		
Antifony	813	914	828	929	1682	1761	858	963	874	979	890	997	906	1014		
Žalmy	813	914	828	930	813	914	858	963	874	980	890	997	906	1014		
Krátké čtení a zpěv	816	917	1710	1926	1682	1762	861	966	877	983	893	1000	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	722	814	1562	1760	1563	1762	861	966	877	983	894	1001	1669	1886		
Prosby	817	917	1711	1927	1683	1762	861	966	878	983	894	1001	1655	1886		
Závěrečná modlitba	722	814	1562	1760	1564	1763	1565	1767	878	984	894	1001	1656	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	817	918	832	934	792	890	862	967	879	984	895	1002	910	1019		
Antifony	818	919	833	935	848	952	863	968	879	985	895	1003	910	1019		
Žalmy	818	919	833	935	849	953	863	968	879	985	895	1003	911	1019		
Krátké čtení	820	921	835	937	1684	1763	865	970	882	988	898	1005	913	1022		
Závěrečná modlitba	722	814	835	938	1564	1763	865	970	882	988	898	1006	913	1022		
Nešpory:																
Hymnus	807	907	821	922	1714	1932	1685	1764	867	972	883	989	900	1007	915	1024
Antifony	808	908	822	923	838	940	1685	1765	868	973	884	990	900	1008	916	1025
Žalmy	808	908	823	924	838	940	1678	1897	868	973	884	990	901	1008	916	1025
Kr. čtení a zpěv	810	911	825	926	1717	1934	1686	1765	871	976	887	994	903	1011	918	1027
Ant. ke kant. P. M.	721	814	722	815	1563	1760	1564	1766	871	977	887	994	904	1012	722	815
Prosby	811	911	826	927	1718	1936	1686	1766	872	977	888	994	904	1012	918	1028
Záv. modlitba	722	814	722	814	1562	1760	1564	1763	1565	1767	888	995	904	1012	723	816
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

NOVÉNY

NOVÉNA KE SVATÉ MONICE

Vybral a uspořádal Michal Altrichter SJ
Odpovědná redaktorka Luisa Karczubová

Monika (332-387), matka Augustinova, je nejen populární světici, ale i osvědčenou patronkou v naléhavých situacích „nepodařených rodin“.

Refugium Velehrad-Roma, s.r.o.
 Brož., A6, 36 stran, 35 Kč



NOVÉNA KE SVATÉ LUDMILE

Vybral a uspořádal Michal Altrichter SJ
Odpovědná redaktorka Luisa Karczubová

Svatá Ludmila, matka českého národa, už ledacos s našimi srdci prožila. Novéna zdůrazňuje, že v přelomovém čase velkých světových, ale i našich „soukromých“ bojů je důležité přijmout lék Hospodinův: odpuštění.

Refugium Velehrad-Roma, s.r.o.
 Brož., A6, 36 stran, 35 Kč



SLUŽEBNÍCI BOŽÍ K NÁM PROMLOUVAJÍ

APOFHEGMATA 1983-1990

Otec Jeroným a několik dalších
Z francouzštiny přeložila Eva Svobodová
Redaktor Pavel Kolmačka • Redakční spolupráce Věra Vejrychová

Dom Samuel Lauras, opat trapistického kláštera v Novém Dvoře, v tomto svazku před-

kládá výroky otce Jeronýma, otce Patrika a otce Mikuláše, trapistických mnichů ze Sept-Fons, jak je jako novic vyslechl před třiceti lety, a doplňuje je komentáři a vzpomínkami.

Opatství Nový Dvůr ve spolupráci s nakladatelstvím Triáda
 Brož., 130x190 mm, 120 stran, 219 Kč

SVATÝ JAN CHRYSOSTOMOS • POVZBUZENÍ PRONÁSLEDOVANÝM

Jiří Pavlík • Odpovědná redaktorka Eva Fuchsová
Recenzovali doc. ThDr. Václav Ventura, Th.D., a David Vopřada, Dr.

Život Jana Chrysostoma, nejpłodnějšího autora řecky hovořící starověké církve, se odvíjel ve dvou protilehlých amplitudách: nejprve ho vynesl na konstantinopolský biskupský stolec a do nejvýznamnějších kruhů východořímské církevní politiky, aby ho pár let nato uvrhl do ponižujícího vyhnanství, kde také po třech letech zemřel. V exilu začal rozvíjet bohaté korespondenční styky se svými přáteli a vlivnými osobami tehdejších světských i církevních kruhů. Na samý závěr života sepsal pro své pronásledované přátele také dva rozsáhlejší spisy, které se zamýšlejí nad utrpením. Oba tyto spisy jsou v knize představeny v českém překladu s podrobným literárním a teologickým úvodem Jiřího Pavlíka.

Krystal OP
 Brož., 130x205 mm,
 208 stran, 249 Kč



Objednávky knih - tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz
Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

2019/12030

TZ



Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc

SVĚTLO - týdeník Matice cyrilometodějské, spolku. Vydává Matice cyrilometodějská, spolek. Dolní nám. 24, Olomouc - IČO 00533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Setředaktor Mgr. Daniel Dehner, redaktor Mag. Theol. Tomáš Kmrl. Vychází s církevním schválením Arzbiskupství olomouckého č. j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznámena to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky týdeníku: e-mail: periodika@maticecm.cz; tel.: 585 220 626; objednávky knih: e-mail: objednavky@maticecm.cz; tel.: 587 405 431, www.maticecm.cz; inzerce: redakce@maticecm.cz; Registrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://svetlo.maticecm.cz>; objednávky Registrační značka MK ČR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: CD Photo s.r.o., Chrenovská 21/14, 949 01 Nitra, telefon 00421 903 263 525; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádane nezveřejněné příspěvky nevracíme.